

NAŠA LUČ

januar 2002, letnik 51, številka 1

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

“Tega ne morem narediti in tega ne bom delal” 2

Cerkev je prostor dialoga 6

Žive jaslice kristjanov 7

Zimski večeri 8

Ko začneš moliti samega sebe 9

Bodimo realisti, posezimo za božjim! 10

Kloniranje – znamenje razvoja ali zanikanje človečnosti? 11

Prisluhnimo domovini 12

Slovenija moja dežela 14

Iz življenja naših župnij 16

Slovenci po svetu 35

Poštar Vinko 37

Lučkin kotiček 41

Malo za šalo 42

Potem ko je Naša luč praznovala svoj zlati jubilej, stopa v 51. leto svojega izhajanja. Povezuje številne rojake po vsem svetu in je tako edinstvena vez med vami, pa tudi med vami in domovino, saj vedno prinaša tudi novice od doma in tako daje bitju slovenskega srca svetovno širino. Posebno pozornost namenja utripu Cerkve v Sloveniji in vam omogoča, da iz prve roke izveste, kaj je novega in naši Cerkev, kako živimo in kako se trudimo živeti v zvestobi evangeliju. Z nami delite naše veselje in skrbi in za to smo vam v domovini posebno hvaležni. Prav tako pa tudi mi iz Naše luči izvemo, kaj je novega med našimi rojaki po svetu in se vam pridružujemo v vaših uspehih in novih prizadevanjih, pa tudi žalostih in izgubah. Hvala vsem, ki reviji ostajate zvesti kot naročniki in kot bralci.

Ko vsako leto znova stopamo na isto pot proti božjemu kraljestvu, se nam pridružijo nove naloge. Katere bodo v ospredju v letu 2002? V Cerkev v Sloveniji prav gotovo pospešeno uresničevanje sinode ali - kakor se imenuje po novem - useslovenskega cerkvenega zbora ali koncila, katerega sklepi bodo vsak čas potrjeni in sredi leta slovesno razglašeni. Med njimi je tudi naloga, ki smo si jo zadali, da bomo še naprej ostali tesno povezani z našimi zamejci, zdomci in izseljenci, se pravi rojaki po svetu.

Najmočnejša vez med domačo Cerkvijo in zdomskimi skupinami so prav gotovo duhovniki, ki delujejo med vami. V letu, ki se izteka, je svojega dušnega pastirja izgubila slovenska skupnost iz Augsburga in okolice. Pa tudi brez takih izgub je nesporno, da smo vsi vsako leto starejši. Cerkev v Sloveniji pa ima novih duhovnih poklicev komaj za pokrivanje najnujnejših potreb in vrzeli. Zato moramo vsi doma in v tujini iskati novih dodatnih sodelavcev, laičkih pomočnikov. Sicer laički sodelavci nikakor niso samo izhod in sila, saj je njihova odgovornost izvirna in trajna, ne glede na to, koliko je med nami duhovnikov. S krstom se namreč vsi včlanimo v Cerkev in od tistega trenutka naprej sprejemamo tudi odgovornost zanjo. S sedanjim razvojem pa je ta odgovornost še večja.

V podobnem smislu je Slovenska karitas posvetila posebno pozornost prebujanju in vzgoji prostovoljcev med nami. Prostovoljci priskočijo na pomoč povsod, kjer je potreba. Med našimi verniki doma in na tujem je bilo prostovoljno sodelovanje na naših župnijah vedno zelo živo, cvetoče in veliko-dušno. Skrbeti moramo, da ne bo usahnilo. Med izseljenci in zdomci pa so prostovoljci še toliko bolj potrebni, saj ne bo nikoli mogoče najti dovolj “profesionalcev” za vse njihove potrebe. Naj bo torej naše poglobljeno in okrepjeno prostovoljno delo po naših cerkvenih in drugih skupnostih v tem novem letu naš poseben izziv. Kot pravi Jezus: “Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte ...”

V svetlobi božičnih skrivnosti so nam te naloge posebno blizu. Največji zgled prostovoljne požrtvovalnosti in zastonjskega darovanja je Bog sam, ki kot učlovečeni Božji Sin prihaja med nas, da bi delil z nami naše življenje, nosil naša bremena, šel kot človek pred nami v življenje in nam tako pokazal pot in smer. Naj bodo letošnji božični prazniki še posebno prežeti z veselo hvaležnostjo za njegovo solidarnost z nami. Njegov zgled pa naj nas vodi in usmerja v prihodnjem letu.

Anton Stres, mariborski pomožni škof

Prva str. urednik: A. Veber: Janorje nad Škofjo Loko
 Druga str. urednik: I. Pokorn: Jaslice v Sori
 Tretja str. urednik: A. Veber: Kozolec
 Četrta str. urednik: Z. Podvinjski: Zimske radosti

50020/532

"Tega ne morem narediti in tega ne bom delal"

V mesecu januarju poromamo verniki slovenske župnije v Frankfurtu k jaslicam v baziliko sv. Petra in Pavla v Ilbenstadtu, kjer imamo tudi nedeljsko mašo. Tam že 26 let župnikuje dr. Vinko Kraljič, sicer duhovnik mariborske škofije. Skoraj 40 let ga je Udba zasledovala in zasliševala.

Morda na začetku pogovora rečeva besedo ali dve o tem, da ste iz tega predela edini faran slovenske župnije v Frankfurtu, vsaj kolikor je meni znano. Ali pa morda živi še kakšen Slovenec na območju vaše župnije?

Ne, Slovence v tej župniji nikoli ni bilo nobenega. Jih je pa nekaj v okolici Ilbenstadta in se včasih kdo oglasi ali tudi pride k maši v našo cerkev.

Vi ste verjetno še bolj kot drugi izseljenski duhovniki "na začasnem delu v tujini", kot so včasih doma še v socializmu radi govorili o naših ljudeh, ki so šli v svet zaradi različnih vzrokov. Zaradi kakšnih okoliščin ste duhovnik in župnik v tujini, tu na nemški župniji v Ilbenstadtu?

Sem duhovnik mariborske škofije, v Nemčijo pa sem prišel leta 1975, potem ko sem doktoriral v Rimu, da bi nekaj let ostal in deloval tukaj. Škof in kardinal Volk me je poslal sem v Ilbenstadt in tukaj sem takoj pognal korenine na vseh področjih, tako v pastoralnem kot v drugem delovanju. Tako so leta minevala in sem ostal tu do danes, ko je minilo že 26 let.

Morda se vrneva nekoliko nazaj in odkrijeva nekaj vaših osebnih podatkov, od kje ste doma?

Doma sem iz Nove Cerkev pri Vojniku, rojen pa sem bil v januarju leta 1934 v Celju. Osnovno šolo sem obiskoval pol leta še v takratni stari Jugoslaviji, med

Božično okrašena bazilika v Ilbenstadtu

vojno pa štiri leta nemško šolo. Ker leta 1946 ni bilo neposrednega avtobusnega prevoza do bližnjega Celja, sem šel v gimnazijo v Slovenj Gradec. Tam sem stanoval pri šolskem slugi gospodu Jelenu, ki je bival v šoli. Stanovanje pa sem plačeval tako, da sem pomagal pri delu, to je bilo zlasti pomoč pri kurjenju prostorov. V Slovenj Gradcu sem bil tri leta in ta leta so bila čudovita, zlasti pri svetovno znanem župniku Sokliču. Ker sem nameraval iti v bogoslovje, so mi svetovali, da bi šel na klasično gimnazijo v Maribor. Bila pa je težava, ker v Slovenj Gradcu nismo imeli latinščine. Gospod Soklič me je sicer nekaj mesecev poučeval latinščino, kaj dosti pa to ni bilo. Takratni kaplan in kasnejši župnik in kanonik v Novi Cerkvi gospod Žolnir si je vzel čas v mesecu avgustu in me pripravljaj na izpit. Vpisal sem se na klasično gimnazijo v Mariboru in leta 1954 tudi maturiral. Takoj ko sem prišel v Maribor, sem začel zahajati v stolnico k maši, bil sem pa tudi glavni ministrant pri stolnem župniku in dekanu Umeku. V teh gimnazijskih letih, zlasti zadnji dve leti, pa so se začeli zame zanimati komunisti in Udba. V sedmem razredu so me hoteli vreči iz gimnazije, pa me je razredničarka gosa Stupanek, sicer komunistka, opozorila na to. Rekla mi je, da grem zaradi nje lahko študirat kar koli, vendar pa, če hočem maturirati, moram prenehati z ministriranjem. Prenehal sem

z ministriranjem, s tem pa so nastopile tudi težave, ker nisem imel več sredstev, da bi plačeval stanovanje. Razredničarka mi je priskrbela stanovanje pri neki družini, kjer so bili trije otroci. Lahko bi rekel "hvala Bogu", dva od njih sta bila lena in sem ju potem inštruiral, na ta način pa sem si odslužil stanovanje.

Kaj pa potem po maturi, ste šli takoj študirat ali ste morali na služenje vojske?

V gimnaziji sem moral povedati, da bom šel po maturi študirat slavistiko ali pa klasične jezike, čeprav sem imel drugačen načrt. K meni na dom so poleti poslali pet fantov, komunistov, da bi skupaj z njimi na Dobrni veseljačil in bi me potem tudi spremljali v Ljubljano k vpisu na univerzo. Nekako sem se jih otresel in šel takoj v Maribor k škofu Držečniku ter se vpisal v bogoslovno semenišče. To je bilo v avgustu, teden dni kasneje pa sem dobil poziv k vojakom. Na škofiji je imela Udba namreč nekega kanonika, ki jim je takoj sporočil, da sem bil na škofiji. V enem tednu sem moral oditi k vojakom v kazenski polk v Sremsko Mitrovico.

Tukaj vidim podobnost z mojim položajem v letu 1971, kajti tudi mene so takoj po maturi poklicali k vojakom, in to edinega od vseh sošolcev maturantov.

Vojsko sem služil dve leti, bil sem pa edini maturant v tem kazenskem planinskem polku, ki je imel tudi konja. Postal sem odgovoren za kulturo. Z glasbo sem se že nekaj prej ukvarjal, kmalu sem imel majhen zbor, naučili smo se nekaj skečev in za proslavo jugoslovanske armade smo imeli nastop. Vsa vojašnica je bila navdušena. Takoj nato so me poklicali v pisarno, kjer je bilo že nekaj visokih častnikov, ki so prišli iz Novega Sada. Najprej so me pohvalili, potem pa začeli spraševati, kaj bom študiral. Po navodilu škofa Držečnika sem odgovoril, da bom šel študirat klasično filologijo. Takrat pa je eden od častnikov vstal in mi rekel: 'Tega in tega dne ste bili pri škofu Držečniku in ste se vpisali v bogoslovje. Nalagali ste jugoslovansko armado in ste se pregrešili proti zakonu. Zato boste tudi nosili posledice'.

Če vas tukaj prekinem, lahko omenim, da so tudi mene pri vojakih zasliševali zaradi Ognjišča in Družine. Tudi zasliševanje je potekalo na skoraj enak način, samo 18 let kasneje. Kako pa je bilo potem naprej?

V začetku sem delal v pisarni, po tem pa so me takoj prestavili drugam, kjer sem moral opravljati najtežja in najbolj umazana dela. Po devetih mesecih so bili že vsi na dopustu, a meni ga niso dali. Začela so se tedenska zasliševanja, po dve, tri ure in tudi po več. Nagovarjali so me, da ne bi šel v bogoslovje. Ker so uvideli, da sem neomajen, so spremenili taktiko. Rekli so mi, da naj grem v bogoslovje, ker rabijo lojalne duhovnike. Ta beseda je bila zame nova. Začeli so me poučevati v vohunjenju, da bi kasneje v bogoslovju lahko bogoslovce in duhovnike ovajal Udbi. Ko sem kmalu spoznal, kaj je v ozadju, sem seveda odločno odklonil kaj takega: 'Tega ne morem narediti in tega ne bom delal'. Govorili so mi, češ saj ne boš sam, saj boš imel kolege, ki ti bodo pomagali. Ostal sem trden in sem odločno odklonil, da bi vohunil. Zopet so spremenili taktiko in začeli s stalinističnimi metodami. Na vse načine so se trudili, da bi me pridobili na svojo stran, sam pa sem bil neomajen v svoji odločitvi. Končno so mi dovolili oditi domov, a sem se ves čas bal, da se mi bo na poti domov kaj zgodilo. Na srečo se ni nič takega zgodilo in sem prišel sredi noči srečno domov.

Tako ste torej prestali vse to. Ste potem šli takoj v bogoslovje?

Takrat so bili v bogoslovju zdaj že pokojni celjski opat Kolšek, pa Viljem Pangerl in drugi. Vsi ti in tudi domači so mi pisali k vojakom, toda nobene pošte nisem nikoli dobil. Samo en dan sem bil doma, nato pa sem šel takoj v Ljubljano. Bogoslovci so imeli takrat ravno duhovne vaje. Predstavil sem se rektorju Oražmu, ki me je seveda poznal samo po imenu. Dovolil mi je, da sem lahko govoril s Kolškom. Ta me je povabil, naj ostanem na duhovnih vajah. Tako sem ostal, seveda pa brez kakšne dodatne obleke, perila in podobnih stvari. Doma so si delali preglavice, kaj je z mano. Moja sestra je prišla za mano in izvedela, da sem v bogoslovju in da je z mano vse v redu. Po duhovnih vajah sem hotel spet iti domov, pa me je Kolšek zopet povabil, naj grem poslušat nekoliko predavanja. Podobno se je ponovilo še za kolokvije in izpite in tako sem ostal, študiral vse noči, v mesecu februarju naredil vse potrebne kolokvije in izpite in tako rekoč v enem mesecu in pol napravil prvi semester in se lahko vpisal v drugi semester.

Kaj pa zasliševanja, so se sedaj končala?

Ne, uresničevalo se je tisto, kar so mi pri vojakih rekli, da me ne bodo pustili pri miru. Vsa leta bogoslovja

sem moral hoditi na zasliševanja: 'No, kako ste se odločili, tovariš Kraljič, boste sodelovali ali ne'. Stalno je bil ta pritisk. V bogoslovju je bilo napeto vzdušje, ker nisi vedel, kdo te vohuni, kdo ne. Leta 1960 so me edinega tik pred novo mašo v času izpitov poklicali na orožne vaje. Zopet sem študiral noč in dan, prosil profesorje, da sem nekaj izpitov napravil pred orožnimi vajami, ostale pa po njih. Dva dni sem celo lahko preživel z letnikom v Martuljku, skupaj smo potem opravljali duhovne vaje. Sledilo je posvečenje v Mariboru. Novo mašo sem zapel 10. julija 1960 v Novi Cerkvi.

Kako pa je šla vaša pot naprej po novi maši? Najbrž je sledilo prvo kaplansko mesto?

Res je. Eno leto sem hodil kot novomašnik vsak konec tedna v Slovenj Gradec, potem pa sem po letu dni dobil tudi dekret za rednega kaplana v tej župniji, kjer sem ostal do leta 1965. Vse katehetsko delo je župnik Soklič tudi zaradi bolezni prepustil meni in to so bila lepa in nepozabna leta. Pomagat pa sem hodil tudi na Sele, kjer je bil župnik pisatelj Meško. Tudi sem so me hodili udbovci dvakrat, trikrat na leto zasliševati in tako nisem imel miru.

Jaslice v baziliki v Ilbenstadtu 2000/2001

Imate morda kakšen poseben spomin na pisatelja in duhovnika Meška?

Ja. Pozimi sem hodil prepisovat matične knjige na Sele. Ko si je zlomil nogo, sem tudi upravljal župnijo namesto njega. Za sv. Roka je imel vsako leto veliko slavnje in je eno leto kar mene določil, da ga bom vodil. Sokliču je kar zastal dih, pa mi je dejal: 'Glej, da se boš dobro pripravil, sicer se ti lahko zgodi, da te bo s prižnice potegnil dol'. Res sem se skušal dobro pripraviti. Ko sem torej pri slovesnosti pridigal, je nenadoma vzkliknil: 'Dobro ste povedali, gospod kaplan, dobro ste povedali!' Ta njegov medklic me je nekoliko zmedel, nisem dobro slišal, kaj je rekel, in sem mislil, da me kliče dol. On je pa še enkrat zaklical, naj kar nadaljujem. Meško je imel čudovit spomin. Vse svoje farane je poznal, po imenih, kdaj so bili rojeni in tako naprej. Zelo lepe spomine imam na njega. Tudi njegov pogreb sem kasneje pripravil, ko smo ga v hudi zimi pokopali na Selah. Kot kaplan v Slovenj Gradcu sem hodil pomagat tudi v Šmiklavž pri Slovenj Gradcu. Tri cerkve smo obnovili, sami s prostovoljnimi delom. V obeh župnijah sem imel tudi pevske zборе, začel sem postavljati jaslice, na tak način kot jih sedaj tukaj.

Kam ste šli potem službovat?

Po petih letih sem prišel za kaplana v Maribor k Sv. Rešnjemu telesu. Udba je bila takoj pri meni. Nekateri so mi svetovali, naj bi šel študirat glasbo, pa bi se na ta način morda znebil zasliševanj. Do 1967 sem bil v Mariboru, v aprilu pa sem bil prestavljen za kaplana v Celje. Z dovoljenjem škofa Držečnika in preko skladatelja Ačka sem si uredil študij cerkvene glasbe na papeškem inštitutu St. Agostino v Rimu, stanovanje pa v takratnem Sloveniku, ki je gostoval pri španskem zavodu. Tako sem septembra 1967 odšel v Rim, kjer sem študiral šest let. Nemška škofovska konferenca je dala za Slovenijo na razpolago dve štipendiji v nemškem zavodu Teutonic. Rektor Jezernik me je pregovoril, da sem šel tja – čeprav nerad – ker sem znal nekaj nemško. Po dveh letih sem študij glasbe zaključil, zanimala pa me je še pokoncilski teologija. Škof Držečnik je nerad pristal na to, da bom ostal še naprej na študiju, zlasti ker nisem imel več štipendije. Vpisal sem se na papeško univerzo Angelicum. Leta 1974 sem doktoriral, tema pa je bila zakrament pokore.

Kaj pa Udba v tem času, vas je pustila pri miru? Ste prihajali kaj domov?

Domov sem prihajal poleti, vedno so me iskali, bolj malo sem se pa zadrževal na domu, tako me niso

mogli dobiti. So pa vedeli za vsak moj korak tudi v tujini.

Nemški duhovniki so me vabili v Nemčijo in neki dekan me je kmalu pridobil, naj pridem v počitnicah nadomeščat nemške duhovnike. Tako sem si nekoliko več zaslužil za študij. Velikokrat sem bil za vodiča nemškim škofom in kardinalom in tako sem spoznal škofe in kardinale Jegerja, Doefnerja, Hoefnerja, Kempa. Vsi ti so me vabili v Nemčijo. Ker me je Udba še vedno stalno nadzorovala in mi sledila, sem se odločil oditi v Nemčijo. Na ta način sem šel tudi odsluževati pomoč nemške škofovske konference, zato me je škof Držečnik tudi pustil. Najprej sem prišel v Höchst v limburški škofiji, kjer sem bil za kateheta na gimnaziji, na prigovarjanja pa sem se odločil za škofijo Mainz in v letu 1976 sem prišel za župnika sem, kjer sem še sedaj. Rimu sem ostal zvest, zato tudi gremo z župnijo vsaki dve leti na romanje v Rim.

Kako pa ste se kaj znašli v nemških razmerah, v njihovem načinu pastoralnega dela?

Nemško kulturo sem poznal že iz šole, s pastoralo pa sem se srečeval v počitniškem času, ko sem hodil zamenjevat nemške duhovnike. Tako mi ni bilo težko začeti z delom. Začel sem z vso zagnanostjo, tako da so me dekan, generalni vikar in celo kardinal Volk iz Mainza večkrat pohvalili, kako dobro delam. Vendar pa nisem nikoli hotel delati samo na nemški način, ampak tudi na slovenski, tako kakor sem se naučil doma in kakor sem v srcu čutil in nosil. Tudi kakšnega odpora pri ljudeh ni bilo. Tako sem odprl župnijski vrt, prej je bil namreč zaprt, in preko njega je nastala tako rekoč javna pot. V adventnem času sem začel z devetdnevniciami, ki smo jih svoj čas prepevali v bogoslovju, najprej za Brezmadežno, nato za božič. To so ljudje z izrednim veseljem sprejeli in še danes jih vedno prepevamo. Začel sem postavljati jaslice, prej so bile zelo skromne, uboge. Ravno v božičnem času pride veliko ljudi sem gledat jaslice, saj jih drugod v okolici v taki obliki ne poznajo. Postavljati sem začel tudi božji grob, ki ga tukaj praktično ne poznajo. Blagoslov velikonočnih jedil se pa ni tako prijel. Začel sem tudi s pevsкими vajami, zlasti za kantorje, s katerimi pojemo tako koral kakor tudi večglasne melodije. Z notami sem imel veliko nočnega dela, saj sem uporabil tudi slovenske melodije in jih priredil za nemško besedilo. Pri maši zapojemo kdaj tudi kakšno slovensko pesem in to pri ljudeh vžge. Tukaj so bili včasih menihi premostranci in benediktinci, tudi zaradi tega imamo v naši župniji koralno petje, smo pa edini

daleč naokrog. Tudi tukaj sem tako kot v Slovenj Gradcu in Šmiklavžu opravljaval obnovitvena dela. Obnovil sem vso baziliko znotraj in zunaj, prav tako župnišče in knjižnico, župnijski center in otroški vrtec. Obnova otroškega vrtca je stala okrog 2 milijona mark, od tega sem jih 600.000 dobil od ministra v Wiesbadnu. Osebnostno sem mu namreč 'po slovensko' podaril steklenico slivovke.

Kaj pa župnija, kako je velika?

Župnija sama ni tako velika, ima okoli 2000 duš. Sta sicer dve podružnici, ki pa nimata cerkve. Če je kakšen pogreb, ga imamo v evangeličanski cerkvi. Po vojni so se tu naselili večinoma nemški begunci iz Šlezije, Češke. Od tujcev je tu nekaj Turkov. Katoličanov v župniji je približno dve tretjini, ena tretjina pa je evangeličanov. Več različnih skupin je v župniji, tako skupina mater in žena, Kolpingova družina, otroški vrtec, močna ministrantska skupina, več mladinskih skupin, skupina starejših, krog mlajših družin. Okrog 40 % vernikov hodi redno k maši. Ker je naša župnijska cerkev tudi bazilika, ima to tudi svoje zahteve, zato imamo vedno tudi slovesno bogoslužje, toliko bolj za praznike.

Kako pa načrtujete za v bodoče, čas upokojitve se tudi bliža? Boste šli domov?

Tukaj se vsi bojijo, da bom odšel, zato mi vedno naročajo, kadar grem domov, da se bom ja vrnil. Vsekakor imam namen vrniti se v domovino, kdaj pa bo to, še ne vem. Pomanjkanje duhovnikov je tukaj veliko in bo še večje, na tukajšnji škofiji si pa prav gotovo ne želijo, da bi odšel domov.

Vaša velika ljubezen so orgle in petje, kot ste povedali, imate tudi pevske zборе. Morda načrtujete v bližnji prihodnosti kaj posebnega?

V cerkvi imamo orgle znamenitega orglarskega mojstra Onymusa iz Mainza iz leta 1734. V septembru 2002 pa bomo praznovali 875 - letnico smrti sv. Gottfrieda in ob tej priložnosti bo zopet prišel k nam prepevat zbor iz Nove Cerkve, nekajkrat je že bil tukaj. Pa tudi s tukajšnjim zborom in drugimi farani hodimo v Slovenijo. Ti moji farani so zelo navdušeni nad Slovenijo in njenimi lepotami in komaj čakajo, da bo zopet šli.

V januarju imate rojstni dan in god, naj vam v svojem imenu in tudi v imenu bralcev Naše luči voščim vse dobro in veliko božjega blagoslova pri vašem delu. Hvala vam za ta zanimiv pogovor.

Pogovarjal se je Martin Retelj

Cerkev je prostor dialoga

V predlogu sklepnega besedila sinode Cerkve na Slovenskem je v razdelku o Cerkvi kot kraju skupnega življenja kar osem strani namenjenih dialogu v Cerkvi in sodobni družbi. Tekst se zavzema za celostno kulturo dialoga, kar je v današnji družbi izredno pomembno.

V dokumentu Cerkev v sedanjem svetu je drugi vatikanski cerkveni zbor takole opredelil mesto in vlogo Cerkve v svetu ter njen odnos do sveta: "Cerkev pri uresničevanju svojega odrešenjskega cilja ne le posreduje človeku delež božjega življenja, ampak na neki način tudi razliva na ves svet tisto luč, ki jo izžareva to božje življenje. Obenem pa je trdno prepričana, da ji more svet, naj bodo to posamezniki ali človeška družba, s svojimi sposobnostmi in s svojo prizadevnostjo pri pripravi na evangelij mnogo in na različne načine pomagati" (CS 40).

Teološko lahko usmeritev drugega vatikanskega koncila strnemo v dve temeljni in enostavni trditvi.

Cerkev ljubi svet, v katerem živi

Cerkev je "zaljubljeno navezana" na svet. "Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina." To je prva trditev evangelijev, pa tudi dokumenta drugega vatikanskega koncila "Gaudium et spes" - Veselje in upanje. Kaj to pomeni za nas kristjane?

Najprej to, da verujemo v Boga, ki ljubi svet, svoje stvarstvo, vse ljudi, krščene in nekrščene, verne in neverne. Bog rad prebiva pri človeških otrocih.

Obenem smo učenci Boga, ki želi vzgajati svet. "Educere" po svoji latinski korenski zasnovi pomeni popeljati proč od izgubljenih steza. Cerkev nima direktnega poslanstva za upravljanje sveta in družbe. Ima pa nalogo, da naznani vse, kar gre proti človeku in uresničitvi človeške skupnosti. S tem je navzoča pri vseh problemih, ki zadevajo človeka. Ne pozna vnaprejšnjih rešitev. Zaupa človeškemu geniju v iskanju pametnih rešitev perečih problemov posameznika in družbe. Le v imenu evangeljske modrosti in v imenu preroškega čuta lahko reče: ne! Ta ne svojim vernikom pa tudi odgovornim v družbi je upravičen, kadar pomeni: ne, to ni vredno človeka!

Milost Cerkve je v tem, da ljubi svet, v katerem živi. Prav pa ga lahko vrednoti, če ne zanemari drugega vidika, ki ji ga narekuje njena vera: da v tem svetu vidi in omogoča rast božjega kraljestva.

Cerkev oznanja prihod božjega kraljestva

To je pravzaprav skrita konica njene navzočnosti v svetu: reči in omogočati to, kar svet kot tak ne more reči in ne uresničiti, se pravi, Gospodov prihod. V Janezovem razodetju je zapisano: "Gospod prihaja. Glej, vse stvari delam nove" (Raz 21,5).

Cerkev veruje, da se vsak človek, vsak, ki se daruje, vključuje v neizmerno velikonočno skrivnost, v skrivnost Vstajenja. Z drugimi besedami: brez premora teče projekt uresničenja človečnosti, ki je v središču božjega kraljestva; uresničuje se v vseh tistih, ki se darujejo in použivajo v njihovih nalogah, v njihovih ljubeznih, v njihovih preizkušnjah, v njihovem umiranju. Zaspijo svetu, da bi se, po besedah sv. Ignacija Antiohijskega, prebudili v Bogu. Tudi tisti, ki o Bogu ničesar ne vedo.

Cerkev ima ta zaklad v lončeni posodi. Najti mora primerne besede in način, da o njem spregovori svetu. Njeno sporočilo je namreč, da je konec sveta nekaj dobrega za svet. Ne gre za prezir sveta. Nasprotno, gre za globlji vstop v duhovno telo, v telo našega vstajenja, ki se bo razodelo v Kristusovem telesu, ko bo prišel dopolnit svet in stvarstvo.

Zvone Štrubelj

Škof Pierre Raffin iz Metza blagoslavlja kapelico na Gradišču pri Trebnjem.

Žive jaslice živih kristjanov

Ko sem bil še otrok, so se v naši župniji odločili za posebno božično praznovanje. Župljani so postavili jaslice v naravni velikosti. S postavitvijo večjega hlevčka ni bilo posebnih težav. Od nekdaj so prinesli tudi figure svete družine v naravni velikosti. Toda kljub velikosti in posebnosti jaslic je vse skupaj izgledalo nekoliko mrtvo.

Enemu od pobudnikov se je utrnila ideja, da bi te jaslice vsaj pri božičnici morali poživiti s kakšno živo stvarjo. Da bi našli dojenčka, ki bi nadomeščal Jezuščka, skoraj ni bilo misliti. Tudi prostovoljcev za Jožefa in Marijo ni bilo veliko. Tako so se spomnili, da bi v jaslicah lahko bila vsaj kakšna prava žival. Seveda na kravo ni bilo misliti, kaj šele na osla.

Tedaj se je nekdo spomnil, da imamo pri nas doma nekaj ovc. Rečeno, storjeno. Seveda so takoj našli naivnega pastirčka, ki bi se med božičnico ukvarjal z jagnjetom: mene. Temu se niti nisem upiral, saj odrasli že vedo, kako in kaj. In tako sem se med božičnico znašel v cerkvi s čisto pravim jagnjetom. Ves čas pa me je bilo pošteno strah, da bo ta živi dar, ki sem ga prinesel Jezusu pred jaslice, začel uganjati kakšne neprijetne in nečedne stvari. Na srečo se to ni zgodilo.

Tudi naše vsakoletno božično praznovanje je prinašanje darov pred Jezusa. Ne takih mrtvih kot so naravnost smešno velika in do skrajnosti

pretirano našemljena božična drevesca. Tudi ne tistih paketov in daril, ki jih prinaša izmišljeni božiček. Prav tako Jezus nima kaj početi z našimi poticami in slaščicami. Stvari, ki se v božičnih dneh kopičijo okrog nas, poklanjamo sami sebi. Gotovo ima tudi to svoj pomen, a Jezus tega ne potrebuje.

Naš Odrešenik se je rodil v skromnem okolju, pa je bil že takoj po rojstvu deležen bogatih darov. Bogatih, ker so bili živi. Sprejela ga je ljubeča družina, s svojim veseljem so ga obsuli pastirji, počastili so ga angeli, razveselili so ga ponižni obiskovalci in romarji iz daljne dežele. Se živali so mu izkazale naklonjenost. Toliko živega je odprlo svetemu Detetu pot v bivanje med ljudmi.

Prevzeti take izraze vsakoletnega božičnega praznovanja je edino smiselno. Ko Jezusa odenemo z življenjem, s svojim veseljem in tudi s svojimi stiskami, postanejo tudi darovi, jaslice, okraski znamenje naše praznične notranjosti. Vedno samo z živimi stvarmi, z živim krščanstvom!

Nihče ne zanika, da je delati dobro in proti mrtvi miselnosti sveta tvegano. Ne zaradi Boga, ampak zaradi ljudi, ki nočejo razumeti dobrih namenov, poštenosti, iskrenosti. Nočejo razumeti, da je življenje nerojenega otroka dragoceno, da je verna in ljubeča družina steber družbe, da so stari, onemogli ali drugačni zaradi bolezni in invalidnosti vredni vsega spoštovanja. Kristjani pa moremo s temi vrednotami v srcu brez strahu stopiti pred jaslice. Jezus ceni in razume le take darove.

David Taljat

Zimski večeri

Dolgi in mrzli zimski večeri so bili nekoč priložnost za počitek, pripovedovanje zgodb, branje knjig, družabne igre in za skupno molitev. Ti dolgi večeri so bili pravzaprav edini kmečki dopust. Kako prijetno je bilo po končanih opravilih v hlevu in svinjaku sestiti za peč in se greti ter pogovarjati.

Kmečke hiše so bile največkrat grajene iz kamna, mnoge zunaj niso bile niti ometane, okna so bila sicer dvojna, a je vseeno prihajal mrzel zrak. Ledene rože na oknih pa so bile preprost toplomer: kolikor višje je bil na oknih led, toliko bolj mraz je bilo zunaj.

Pojem hudega mraza so bile do vrha na debelo zaledenele šipe in marsikje zlasti ob jutrih v kotu nasproti peči sren. Zdaj radi potožimo, da tudi zime niso več take kot nekoč, a to le deloma drži. Če bi imeli tako slaba stanovanja ter tako slabo obutev kot nekoč, bi se tudi zdaj stiskali k peči in v strahu pogledovali k oknu, če bo še bolj mraz.

Če je kdo znal pripovedovati zgodbe, ki jih je slišal od starejših ljudi ali si jih je celo sam izmislil, ali pa če je prebral knjigo, vselej je bil dobrodošel gost v zimskih večerih. Med letom je človek, ki je rad zahajal v vas k sosedom, veljal za človeka, ki ne vidi dela. Pozimi je bilo drugače. Tedaj ni bilo sramotno iti v vas, ampak zaželeno. Moški so kramljali na klopi ob peči na eni strani, ženske na drugi pa so med kramljanjem bile sposobne narediti tudi prav umetniške reči. Predle so volno, pletle tople nogavice ali jope; v hribih okoli Selške doline na Gorenjskem in v okolici Idrije so izdelovale čudovite čipke. Na najslabšem je bila tista, ki je znala prijetno brati večerne povesti iz Mohorjevih knjig. Vsi so radi poslušali, a potem ni imela kaj pokazati, saj plesti ali kvačkati se med branjem ne da. Mnogokrat pa je zlasti kakšna ženska, ki je bila za teto pri hiši, pripovedovala povest, ki jo je že prej prebrala.

Neverjetno, kakšen spomin so imeli nekoč ljudje! Izgledalo je, kot da berejo iz knjige, a so pripovedovali na pamet.

V hribovskih vaseh okoli Ribniške doline so ob večerih tudi moški še kaj postorili. Glavni prostor v hiši, kjer je bila krušna peč, po domače imenovan kar "hiša", je bil obenem za delavnico. Za sedanje pojme lepih stanovanj, odetih v dragocene preproge, bi bilo to nekaj nezaslišanega, kmečki hiši pa je bilo to skoraj v okras. Čez dan so izdelovali obode, material za rešeta. Iz hôje (jelke) so nacepili tanke široke trakove in jih lepo enakomerno obdelali. Ko se jih je nabralo dovolj, so zvečer povabili sosede, da so pomagali pri "mašinanju". Dva mlajša sta vrtela preprost stroj, ki je imel valj nabit z žebli. Ko je šel obod skozi, so se žebli brez glave vtisnili v obod, kar je pripomoglo, da se je lepo ukrivil. Tako se pri zvijanju v okroglo rešeto ni zlomil. Pomagali smo lahko tudi otroci: eden je podajal obode v stroj, drugi jih je jemal ven. Nekdo od starejših moških je nato sortirjal po širini, gospodar, ki je obode čez dan izdeloval, pa jih je skrbno navijal v svitek. Kolikor se je pri tem delu hiša nasmetila, pa je odtehtal prijeten vonj po svežem hôjevem lesu. Nobeno dišeče razpršilo ni bilo potrebno za izboljšavo zraka, čeprav se je zaradi mraza malo zračilo. Kolikor se je še kje ohranila ta obodarska obrt, se je umaknila v delavnice, "hiša" pa lepo, kar preveč gosposko očiščenja, sameva. Sameva tudi zato, ker se sosedje več ne obiskujejo, saj vsak sedi doma pred televizijskim sprejemnikom in ne čuti potrebe po srečanju s sosedi in tudi zebe ga ne več toliko kot nekoč.

Janez Modic

Belokranjski matevž z zeljem in prekajenimi rebrci

V času po kolinah se od prekajenega mesa prva pojavijo rebrci. Ta so odličen dodatek k matevžu, ki ga poznajo predvsem v Beli krajini in na Dolenjskem.

Skuhajte nekaj fižola, nato še krompir in oboje skupaj zmečkajte ter zabelite. Skupaj z zeljem skuhajte še prekajena rebrci in imeli boste samostojno jed. Ker je jed bolj gosta in močna, se bo za boljšo prebavo prilegel tudi kozarec suhega vina.

Ko začneš moliti samega sebe

V zadnjih letih se je med mladimi v zahodnem svetu razcvetel kult magije, okultizma, spiritizma in tudi satanizma. Tako analizira razvoj duhovnega sveta mladih Evropejcev italijanski novinar Carlo Climati, ki je načrtno raziskoval ta razvoj.

Pred kratkim je Italijo pretresla vest o samomoru osemnajstletnice, ki si je v šolskem stranišču vzela življenje. Preiskava je odkrila, da je dekle oboževalo rockovskega popevkarja Marylina Mansona. Malo kasneje so časniki poročali o dveh mladoletnikih z juga Italije, ki sta poskušala svoji sošolki prerezati vrat. Tudi ta dva sta kasneje potrdila, da sta prišla na idejo ob besedilih in glasbi istega rockovca. Njegovo ime sta dva nadobudneža s sprejem zapisala na nagrobne spomenike, ki sta jih prevrnili in uničila na nekem vaškem pokopališču blizu Milana.

“Ali lahko rock glasba povzroči kaj takega?” se sprašuje imenovani novinar in v knjigi, ki jo je napisal, razodeva rezultate svoje analize. Najprej se posveti okultističnemu pojavu ter njegovi vsebini in ugotavlja, da je to vsebinsko prazna in zelo zdolgočasena zadeva. Veliko zanimanje zanjo dejansko zbuja današnje moderne možnosti informiranja, ki jih uporabljajo neodgovorni ljudje. Posebej navaja internet, ki med mladimi velja ne le za moderno, ampak tudi verodostojno informacijo. Ne znajo biti kritični, ne odkrijejo, kako pogosto je za slikami, sporočili in načini skrito ozadje gibanja new age. Nadalje prikazuje nevarnosti miselnega ozadja, ki je prisotno za modnimi pojavi med mladimi, kot je ‘piercing’ in ‘tatoos’, po naše okraševanje telesa z rinčicami, kroglicami in drugim okrasjem na glavi in drugod ter tetoviranje po vsem telesu. Novinar je pozoren predvsem na tiste kroge in skupine, ki ta na videz nepomembna dejanja preoblikujejo v ritualne in magijske obrede, s čimer se začne s popolno duhovno praznoto ustvarjati nekakšna sebi zaprisežena skupina.

Pop pevca Mansona je pred nekaj leti ujel v svoj krog ustanovitelj satanistične cekve v ZDA Anton La Vey, ki ga je tudi postavil za ‘duhovnika’ svoje ustanove. Od tedaj naprej so njegovi CD-ji in predvsem njegovi koncerti velika propaganda satanistične ustanove po vsem svetu. Da je vse skupaj le velika prevara in da je naravnano na izkoriščanje mlade populacije, ki plačuje drage vstopnice in kupuje zgoščenke, je tudi izjava pevca samega. Novinar ga je vprašal, kaj v bistvu pomenijo satanistični ideali, ki jih propagira s svojo pesmijo in besedili. Odgovoril je: “Satanizem ne pomeni, da je treba moliti satana. Pomeni preprosto, da je človek svoj lastni bog tukaj na zemlji. Nikogar ni treba moliti razen samega sebe.”

Iz tega je razvidno, da ima novinar prav, ko zaključí, da je vse skupaj samo velika prevara. Prav zato pa je toliko bolj nevarna mladim, ki svoje življenje pod takimi vplivi usmerijo v prazno stvar in zgubijo orientacijo.

Climati v knjigi analizira razvoj te glasbe in prikazuje, kako so se v njej razraščale ideje, ki v skrajnostih pripeljejo do tako grobe duševne zasužnjenosti mladih in posledično do tako strašnih dejanj, kakor so opisana na začetku. Ugotavlja pa, da je nevarna klica polagoma dobila premoč nad velikim delom rockovske scene in da je dobro biti zelo previden. Verodostojnost njegovega opozorila zagotavlja tudi s podatkom, da se že deset let prostovoljno ukvarja s pomočjo mladostnikom, ki jih je ta blodnja tako obvladala, da so bili deloma ali popolnoma notranje zasužnjeni in niso videli drugega izhoda kot smrt. Postal je član prostovoljne ustanove, ki je nastala na pobudo staršev otrok, ki jih je zajela ta duhovna kuga našega časa. “Poskušamo slabotne reševati iz krempljev podivjanega in nemoralnega nasilja,” pravijo starši in vabijo v svoj krog vse ljudi, ki čutijo nemoč današnje mladine pred tem nasiljem. Novinar Climati povzema svoje stališče takole: “Nikoli me ni zanimala scena magije, okultizma in satanizma. To se mi zdi popolnoma prazno in dolgočasno. Vsa ezoterika prireja velika srečanja in vabi k novemu dožemanju sveta in vrednot, pa se nemočno zgublja v praznih obredih brez vsebine. Krščanski obred ima smisel in vsebino, četudi je težavno razumljiva. Ta obred ni prazen, iz njega sledi krščanska praksa v vsakdanjem življenju.”

Bodimo realisti, posezimo za božjim!

Kdo bi ob vstopu v novo tisočletje pomislil, da bo slepi teror že v prvem letu ustrašoval svet in bomo pričeli vojni! Očitno je, da zla ne obvladujemo in se z nami poigrava. A če pomislimo, bomo priznali, da se dogaja okrog nas in med nami veliko dobrega. Še vedno smo, živimo, rojevajo se otroci, bolezniki se zdravijo, tudi lačni pridejo do kruha, za stare je poskrbljeno ...

Ne le zlo, tudi dobro nas preseneča in obkroža, vse polno ga je, nosi in navdihuje nas, deležni smo ga in z njim sodelujemo. Osrečujoče spoznanje! Navajeni smo, da nam gre dobro, da smo obdarjeni z ljudmi, ki nas imajo radi, z zdravjem, streho nad glavo ... To nam pripada, mislimo. Toda prav dogodki – kot sta napad na New York in afganistanska vojna, da niti ne omenjam vsakdanjih tisk – nas opominjajo na našo krhkost in na to, kako je pravi čudež, da sploh smo in da nam gre še kolikor toliko dobro. S svetopisemskim molivcem se tudi mi čudimo: "Kaj je človek, da se ga spominjaš, sin človekov, da ga obiskuješ? Gospod, kaj je človek, da ga hočeš spoznati, sin človekov, da misliš nanj?"

Res, ko se človek premeri po dolgem in počez, ugotovi, da sam iz sebe ni veliko, če sploh kaj je, hkrati pa odkriva svojo neskončno vrednost in pomembnost, ko se zaveda, da je porojen iz božje ljubezni, da mu ta dan na dan poklanja vse: dih in prijatelje, mir in blaginjo. Še več: božja ljubezen vabi slehernega, naj se ji pridruži ter goji življenje in prijateljstvo, dela za mir in blaginjo vseh. V svetu zmaguje dobro nad hudim takrat, ko se sleherni od nas pridruži tistim, ki ne držijo križem rok in niso zadovoljni z razmerami, kakršne so. Nič ni tako dobro, da ne bi bilo lahko še boljše, in nič ni tako dobro, da se ne bi moglo čez noč spriditi. "Človek v sijaju se ne sme uspravati, podoben je živalim, ki poginejo" (Ps 49,13).

Ob začetku novega leta, ko smo polni upov, želja in načrtov, je primeren trenutek, da izmerimo svoje de-

janjske moči in se vprašamo, kako naj vse zastavljeno uredimo.

Sleherni je že spoznal, da sam ne zmore veliko, ne doma ne na delu ne v svojem okolju. Drugi – najprej gotovo žena in mož, starši in otroci, prijatelji in rojaki,

cerkvena in narodna skupnost, in končno vsi – so nepogrešljivi. A naj smo še tako povezani, vedno znova doživljamo, da nas preplavlja zlo, toda, hvala Bogu, še bolj trdno nas ima v "lasti" dobro. Zato je še kako pomembno, da se mi kristjani opremo na njega, ki prihaja med nas v betlehemskega otroku in nas vabi, naj na njegovo ljubezen odgovorimo z ljubeznijo. Neverjetno, kakšno milost in čast nam izkazuje ljubeči Bog, ko si nas želi za svoje sodelavce pri ustvarjanju bolj božjega sveta. Ljubeči Bog, ki nas v svojem Sinu Jezusu povezuje kot sestre in brate ne glede na raso, narodnost, vero, stan, spol idr.

Konec januarja vabi papež v Assisi predstavnike svetovnih verstev, da bi skupaj, vsak po svoje, molili za mir in sodelovanje, pravičnost in solidarnost med posamezniki in ljudstvi. Ljudje smo različni, vsem pa je skupno hrepenenje po sreči. Če si to priznamo in drug drugemu prisluhnemo, hkrati pa odpremo svoje srce tistemu, ki vse oživlja, Očetu, od katerega prihaja vsak dober dar, potem smo dobro zastavili: upati smemo, da bo leto, ki se začne, dobro. Sleherni mora predramiti srce, če hoče boljši svet. To pa ne gre brez "molitve" in tega se papež zaveda. Vsak moli: kristjan tako, kot ga je poučil Jezus, musliman drugače, vernik z zahvalo in prošnjo, neverujoči z vzdihom, pričakovanji, željo ipd.

Ni večjega realista od tistega, ki se zanaša tudi na moč molitve, na božjo pomoč. Pridružimo se na začetku novega leta papeževemu vabilu in bodimo realisti: svoja prizadevanja in načrte podprimo z molitvijo. Več ko nas bo takih, več možnosti je, da bo dobro močnejše od hudega, ljubezen bolj iznajdljiva od sovraštva, pravica glasnejša od krivice. Sadovi teh naporov bodo sprava, mir in sreča. Ob novem letu prav to tudi želim slehernemu, dragi rojaki po svetu, vašim župnijam in društvom, našemu narodu in vsemu človeštvu. Bodimo torej realisti in posezimo za božjim!

Drago Ocvirk, CM

Kloniranje – znamenje razvoja ali zanikanja človečnosti?

Vest, da je ameriška zasebna biotehnološka družba ACT (Advanced Cell Technology) klonirala človeški zarodek, je v svetu sprožila različne odmeve.

Nekateri vidijo v tem velik dosežek znanosti, ki bo – kakor upajo – pomagala pri zdravljenju virusnih, nevrodegenerativnih in drugih bolezni (npr. aidsa, raka, diabetesa, parkinsonove in alzheimerjeve bolezni), drugi pa opozarjajo, da je znanost s tem dejanjem prestopila meje etičnih norm in na njih utemeljenih kodeksov, ki so jih sprejele mednarodne ustanove in strokovne komisije raznih držav. Večinski odklonilni odmevi in resni pomisleki so znamenje, da se ljudje vedno bolj zavedajo, da prihodnost človeštva ne sme biti prepuščena ne državnim ne zasebnim ustanovam ne posameznikom, ki bi dosežke izrabili v politične, ideološke, gospodarske ali celo reklamne namene, kar nekateri očitajo zadnjemu dogodku. Znanstveni dosežki so postali v rokah neodgovornih oseb resna grožnja, ob kateri se končno zganejo tudi manj ozaveščeni ljudje. Dokaz so dogajanja, ki smo jim pričeli v zadnjih mesecih, ki so se začela z napadom na newyorška nebotičnika in se nadaljujejo z biološkim zastraševanjem sveta.

Razumljivo je, da je ob tem dogodku tudi Cerkev izrazila etično nedopustnost bodisi kloniranja človeških zarodkov bodisi drugih poskusov na zarodkih. Nadškof Renato Martino je kot predstavnik Vatikana na Generalni skupščini Združenih narodov opozoril, da je potrebno človeško življenje in prihodnje rodove zaščititi pred možnimi zlorabami znanosti in tehnologije. Človeškega bitja ni dovoljeno oropati genskega bogastva naravnih roditeljev, očeta in matere, zlasti pa ne njune ljubezni. S kloniranjem se novemu bitju od vsega začetka odreka dostojanstvo samostojne človeške osebe s tem, da je podrejeno željam in načrtovanjem drugih. Novo človeško bitje je ponižano, ko postane zgolj predmet raziskav ali bi-

ološko gradivo za obnavljanje že obstoječega bitja. Gre za dejstvo, da so znanstveniki ACT, kakor tudi sami trdijo, klonirali človeški zarodek, ne le celice, ki je od vsega začetka deležen človeškega dostojanstva in ga je zato potrebno spoštovati ne glede na to, kako se je njegovo življenje začelo.

Cerkev je prepričana, da novo človeško bitje, kakršen koli je začetek njegovega bivanja, nikoli ne izgubi dostojanstva, saj mu Bog neposredno vdihne neumrljivo dušo; ta ne more nikoli biti klonirana. Telesna (biološka) identičnost ni ne ontološka ne psihološka identičnost. Osební psihološki razvoj, vzgoja in okolje so in bodo dejavni elementi oblikovanja človeka. Družba je dolžna prispevati svoj delež, da se bo to lahko uresničilo.

Nekateri v imenu razvoja, zdravja in blaginje zagovarjajo pravico do kloniranja. Sklicujejo se na dejstvo, da je znanost vedno ubirala nova in še ne izhojena pota, da mnogi bolni in prizadeti upravičeno pričakujejo pomoči, da bodo nove rešitve tudi družbi pomagale do večje blaginje. Toda za kakšno ceno? Človek je ponižan na raven sredstva, ki služi človeškim željam in načrtom, postal je zgolj predmet raziskav in nadomestni del. Ali se s tem ne porajajo nove oblike manipulacije, nasilja in gospostva nad drugimi? Zdravstvena skrb se je v zavesti nekaterih sprevrgla v evgenizem in selektivnost, ki ima nalogo slabotne, bolne in prizadete pravočasno odstraniti s poti.

*Iz komentarja Rafka Valenčiča
DRUŽINA, 50/50*

75 let društva Sv. Barbara – najbolj prisrčen nastop so pripravili najmlajši.

REKLI SO ...

DELO, XLIII/282

Kako ocenjujejo delo predsednika vlade?

Predsednik vlade je osrednja oseba vsake vlade in koalicije. Po letu dni je Janez Drnovšek naredil kratko analizo delovanja vlade in koalicije: vlada deluje dobro, loteva se bistvenih projektov, koalicija je manj naporena kot tiste, ki jih je vodil doslej, usklajevanj in prestižnih bojov je bistveno manj. In kako ocenjujejo Drnovška predstavniki pomladnih strank, od katerih je ena tudi vladna stranka.

Janez Janša, predsednik SDS

“Vodenje vlade se v prvem letu aktualnega mandata ni bistveno razlikovalo od preteklih obdobij, v katerih je v izvršilni oblasti prav tako imela prvo vlogo LDS. Vlado je v tem obdobju dohitelo vse tisto, kar so v prejšnjih mandatih potisnili na stran ali pod preprogo. Predvsem primanjkljaj v proračunu in nered v javnih financah, nepreglednost in korupcija pri javnih naročilih, nedokončana denacionalizacija in privatizacija in nerešena vprašanja s sosednjimi državami. Na nek način so bile razmere tako v gospodarskem kot socialnem in političnem smislu v tem obdobju resnejše kot v prejšnjih letih Drnovškovega predsednikovanja, vendar je praksa pokazala, da vladna ekipa v celoti ni dovolj kvalitetna za ustrezne odgovore na te izzive.” O predsedniku vlade pa Janša meni, da se je v tem času skušal ukvarjati predvsem s pomembnejšimi dilemami v zunanji politiki (npr. mejni sporazum s Hrvaško, bilateralni odnosi s članicami EU), kjer je bil relativno uspešen, medtem pa je koordinacija dela vladnih resorjev šepala. “V tem mandatu smo lahko opazili tudi znatno pomanjkanje odločnosti predsednika vlade glede vključevanja Slovenije v Nato in deloma tudi EU, ocenjuje Janez Janša.

Andrej Bajuk, predsednik NSi, je dejal, da je težko ločiti eno leto od prejšnjih osmih, vendar pa v zadnjem obdobju vendarle pogoša Drnovškovo odločno vlogo voditelja na področjih, ki so ključnega pomena za skupno prihodnost, kot denimo v debati o vključevanju Slovenije v Nato. “Pričakujem pa, da bo v prihodnjih dneh odigral svojo vlogo pri usmerjanju dela celotne vlade na področju privatizacije, na katero smo v zadnjih dneh opozarjali iz opozicijskih klopi.”

(Pariz) Sv. Miklavž se je ustavil tudi v slovenskem domu v Parizu.

Franci But, predsednik SLS, SKD

“Ob predpostavki, da je Janez Drnovšek predsednik neke druge stranke, kot ji pripadam sam, pri čemer gre, razumljivo, marsikje tudi za drugačne poglede strank, ki ju vodiva, vendarle ocenjujem delo predsednika vlade v zadnjem letu kot zelo korektno, kjer je šlo pogosto za iskanje kompromisov sprejemljivih rešitev.” Po njegovih besedah naj bi predsednik vlade osebno prispeval k razrešitvi nekaterih problemov, ki so bili dolgo tabu teme, denimo, denacionalizacija in sporazum s Svetim sedežem.

(Gradec) Pozdravni govor Koletnikove ob obisku g. Štekla

ZAPISALI SO ...

Igor Kršinar, MAG 48/2001
Razkol po naročilu?

Nič lažje ni bilo Demosu, ko je prevzel vlado. Ker je največ glasov dobila SKD, je postal premier Lojze Peterle, kar pa mnogim ni bilo po volji. Dr. Veljko Rus je očital dr. Pučniku, da se SDSS utaplja v Demosu, ter ga opozarjal pred klerikalizmom. Peterletu so očitali revanšizem, čeprav ni odstavil enega samega "rdečega" direktorja. Mladina je v vsaki številki objavila zapis: "Demos je na oblasti (...) dni, kje je odcepitev?"

Kmalu za tem so se pojavile razpoke še v raznorodni koaliciji. Ob imenovanju Antona Drobniča za republiškega javnega tožilca so pomisleke izrazili v Ruplovem delu SDZ. Ko so se stranke sporazumele o plebiscitu, na katerem se je 97 odstotkov Slovencev izreklo za samostojno Slovenijo, je deklaracijo o demilitarizaciji Slovenije podprlo tudi nekaj poslancev zelenih in njihov predsednik dr. Dušan Plut. Ob pripravi zakona o privatizaciji so se razlike med SDZ in SKD še poglobile, zato so razpravo prestavili na čas po osamosvojitvi. Kmalu po uspešni vojni za Slovenijo je Janez Janša (na predlog svojega "mefista" dr. Petra Jambreka) predlagal rekonstrukcijo vlade, v kateri bi Peterleta zamenjal Igor Bavčar, Peterle bi postal predsednik skupščine, dr. France Bučar pa ustavni sodnik. To je Peterle razumel kot nož v hrbet, tudi večina Demosovih strank predloga ni podprla. Ko so v SDZ pripravili kongres, na katerem naj bi se ta preobrazila v narodno demokratsko stranko, jo je liberalna skupina zapustila: Bavčar in Rupel sta ustanovila demokrate, narodne demokrate je prevzel dr. Rajko

Kot ves svet se je tudi Slovenija odzvala na novico o uspešnem kloniranju človeškega zarodka v Ameriki. Predsednik državne komisije za medicinsko etiko Jože Trontelj je dejal, da bi kloniranje človeških zarodkov dolgoročno pomenilo žrtvovanje in uporabo človeškega bitja kot sredstva za koristi drugega človeka. Takšna uporaba biomedicinske znanosti bi bila dejanje proti spoštovanju človeškega življenja in dostojanstva človeškega bitja. Tudi Zdravniška zbornica Slovenije je odločno proti pravici kloniranja človeških zarodkov ter tako nasprotuje direktivi Evropske unije, v kateri se priznava možnost patentiranja delov človeškega genoma.

(Oberhausen) Mladi iz Essna na Kirche International

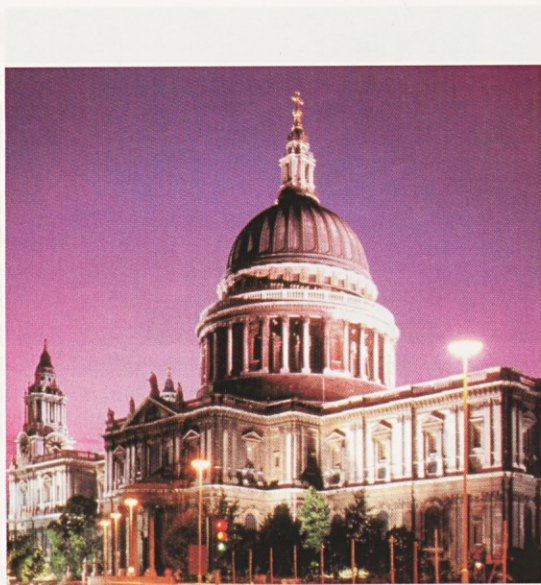
Pirnat, pisec programske resolucije Janez Janša pa je odšel v SDSS.

Konec leta 1991 je v Dolskem dr. Jože Pučnik razpustil še Demos. Takrat so se mnogi veselili njegovega konca, danes pa ga obžalujejo. Nekdanja Demosova Antigona Spomenka Hribar je ustavljala desnico, vse dokler ni nekaj mesecev pozneje Peterletova vlada padla, oblast pa je prevzela LDS pod vodstvom dr. Janeza Drnovška. Peterle je prepričan, da je vlada padla zato, ker je bila uspešna oziroma ker nekdanja partija ni dopustila, da bi se SKD preveč okrepila.

Na naslednjih volitvah so vsi politiki nekdanjega Demosa potegnili kratko, SKD in SDSS pa sta sklenili koalicijo z LDS in prenovljenimi komunisti. Obnova Demosa v obliki koalicije pomladnih strank se ni nikoli obdržala. Danes ni težko ugotoviti, kdo obvladuje slovensko politiko: nekdanji demosovci ali nekdanji komunisti. Zagotovo pa lahko sklenemo, da so slednji posvojili Demosov program. Slovenija se poteguje za članstvo v EU in Nato, Jugoslavije ni več, le demokratizacija se je ustavila nekje na pol poti.

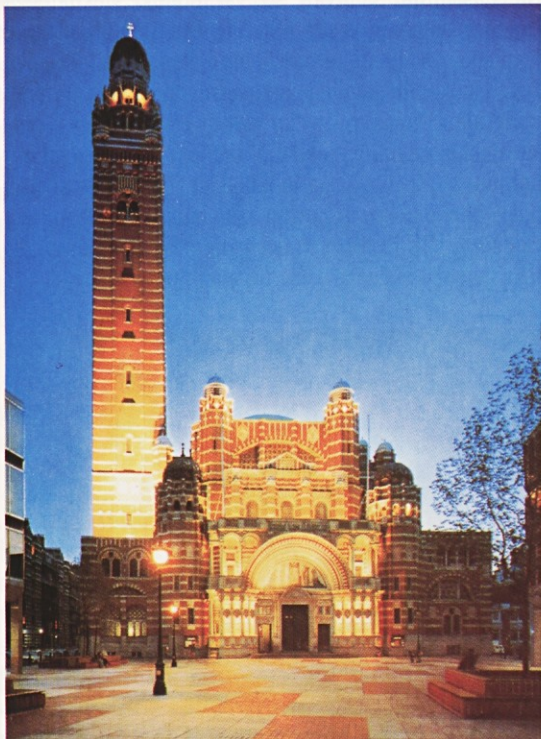

(Merlebach) Gospe M. Tovornikova in M. Šmitova ob francosko-slovenskem paru

Katedrala sv. Pavla v Londonu, največja protestantska cerkev – stolnica na svetu

Slovenska vojska je od obrambnega ministrstva prevzela 30 posodobljenih tankov T-55, ki se zdaj uradno imenujejo M-555. Gre za generalno obnovljene in

Katoliška westminstrska stolnica v Londonu

modernizirane tanke, ki jih je v Sloveniji pustila JLA, za obnovo pa so se na ministrstvu za obrambo odločili še, ko je veljala mednarodna prepoved za prodajo orožja Sloveniji. Celoten projekt je stal 52,5 milijona evrov oziroma 11,6 milijarde tolarjev.

Letošnja inflacija je 6,9-odstotna. Cene življenjskih potrebščin so se novembra zvišale za 0,4 odstotka (predvsem zaradi visokih podražitev pošte, telefona, športne in računalniške opreme, znižale pa so se zlasti cene sadja in zelenjave).

Aids v Sloveniji. V Sloveniji živi najmanj 105 oseb, okuženih s HIV, od tega je 26 bolnikov z aidsom. Letos je umrlo osem bolnikov, na novo pa je prijavljenih 13 primerov oseb, okuženih s HIV. Med njimi je devet moških, manj je okuženih uživalcev nedovoljenih drog. Na svetu je 40 milijonov obolelih za aidsom in okuženih.

Fantje iz Zavrha nad Dobrno so že šestič zapored spletli približno tono težak adventni venec iz jelkovich vej in božjega lesa ter ga prav sredi Dobrne s pomočjo dvigala obesili na šestmetrski drog. Po končani nedeljski maši je adventni venec ob prisotnosti številnih krajanov blagoslovil župnik Janko Strašek. Završke fante smo pred desetimi leti spoznali po tem, ko so napravili kakih 65 metrov dolgo velikonočno butaro, ki jo je moralo k maši na žeganje odnesti kar 48 možakarjev. Z njo so se vpisali tudi v Guinnessovo knjigo rekordov. A ker je šlo pušpana in drugega zelenega pletiva za butaro preveč, so se pred šestimi leti odločili, da bodo poslej delali po obsegu in porabi materiala manjše, a še vedno za kraj atraktivne adventne vence.

Slovenija pričakuje, da bo pred iztekom leta 2005 kot članica EU polno vključena v schengenski sistem, kar pomeni, da bi bil do takrat opuščen nadzor na mejah s sosednjimi članicami. Že z vstopom v EU pa bo treba izvajati varnostni, carinski in inšpekcijski nadzor po standardih Unije na meji s Hrvaško, ki bo takrat postala zunanja meja EU. Za ureditev ustreznih mejnih prehodov na tej meji bi morali zagotoviti 18,4 milijarde tolarjev.

V Kulturnem centru Lojze Bratuž v italijanski Gorici je bila slovesnost ob 70. obletnici smrti zadnjega slovenskega goriškega nadškofa Frančiška Borgije Sedeja (1854–1931), ki je umrl pred natanko 70 leti. S spominsko slovesnostjo so se spomnili enega največjih slovenskih škofov v Gorici, ki je zaradi tega, "ker je bil velik branitelj slovenstva", kot ga je označil eden od predavateljev, moral pod pritiskom fašističnih oblasti leta 1931 odstopiti z mesta goriškega nadškofa, to pa je bil najbrž vzrok, da je duhovno strtl le mesec dni kasneje v Gorici tudi umrl. Od takrat pa v Gorici ni bilo več slovenskega nadškofa. Frančišek Borgija Sedej je bil goriški nadškof med letoma 1906 in 1931.

Dotatna preiskava v referenčnem laboratoriju v Bernu v Švici je potrdila ugotovitve Nacionalnega veterinarskega inštituta o pojavu prvega primera bolezni norih krav (BSE) v Sloveniji, ki so ga odkrili pri govedu s kmetije v Tiroseku pri Gornjem Gradu. Kljub obžalovanju zaradi prvega uradno potrjenega primera BSE v Sloveniji kmetijski minister Franc But meni, da je pomembno predvsem dejstvo, da sistem za zagotavljanje nadzora nad boleznijo deluje. Sistem je izločil bolezen in potrdil, da potrošniki na krožnike dobijo varno hrano.

V Sloveniji uveljavljamo nov sistem za vsakoletno podaljšanje veljavnosti prometnega dovoljenja, ki ga namesto vpisa podaljšanja v prometno dovoljenje nadomešča nova nalepka. Ta bo tako odslej dokazovala, da je vozilo, ki se pojavlja v cestnem prometu, tehnično brezhibno, oziroma bo opredeljevala, do kdaj je tehnični pregled za vozilo veljaven. Istočasno pa bo dokazovala, da je lastnik vozila plačal povračila za uporabo cest in zavarovanje za avtomobilsko odgovornost.

Če navedemo podatek, da imamo v Sloveniji na dan 30. 12. 2000 registriranih 1.350.000 vozil, čaka ministrstvo oziroma njihove pooblaščenec izvajalce res teško delo, da vsa vozila do 31. 12. 2002 tudi označijo. S tem dejanjem se bomo prilagodili evropskim standardom. Voznik bo odslej lahko vozilo registriral kjerkoli v Sloveniji, ne glede na njegovo stalno prebivališče.

V korejskem Pusanu so v 8 skupin razvrstili 32 reprezentanc, ki bodo sodelovale na svetovnem no-

Štiri generacije iz Marseilla: prababica Jelka Plešnar, babica Marcelle, mamica Sophie in mala Carla

gometnem prvenstvu prihodnje leto na Japonskem in v Južni Koreji. Slovenija bo v prvem krogu igrala v skupini B s Španijo, Paragvajem in Južnoafriško republiko. Vse tekme bo Slovenija igrala v Južni Koreji. Sicer pa se bo prvenstvo začelo 31. maja prihodnje leto.

V evropski regiji na leto zaradi kajenja umre 1,2 milijona ljudi, če se te smernice ne bodo ustavile, jih bo leta 2020 umrlo kar dve milijardi. Slovenija je ob tem ena redkih držav, ki se lahko pohvali, da ima manj kot četrtno odrasle populacije, ki posega po tobaku, kljub temu pa je treba še marsikaj postoriti; narašča delež mladih, ki kadijo – kar 27 odstotkova petnajstletnikov trdi, da kadijo redno.

(Gradec) Pozavnist Adolf Koletnik, tridesetletni član graške opere, ob spremljavi g. Feguša in zvokih Ave Marije v čast patra Janeza in visokega obiska z Dunaja g. Štekla

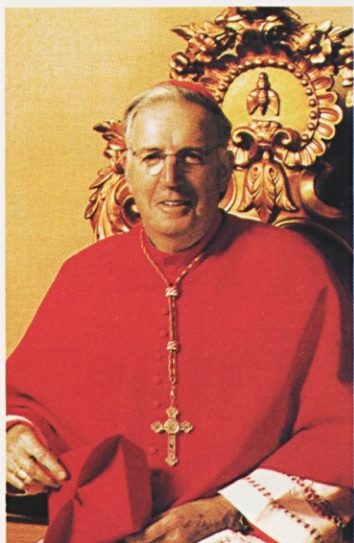

A N G L I J A

LONDON

V mesecu novembru, ko smo se spominjali vseh naših rajnih, smo imeli slovensko mašo v kapeli Doma v Londonu za vse naše rojake iz Londona in okolice na drugo nedeljo v mesecu. To je tudi dan, ko je po vsem Združenem kraljestvu tako imenovani Remembrance Day ali tudi Memorial Day. To je dan (nedelja), ko se v tej deželi spominjajo svojih mrtvih, posebno padlih v obeh svetovnih vojnah.

V Našem domu v Londonu je bila tudi tokrat na to nedeljo slovesna koncelebrirana sveta maša. Vodil jo je misijonar jezuit pater Stanko Rozman ob somaševanju župnika S. Cikaneka. Pater Stanko je imel tudi ob tej priložnosti zelo lep

Novi westminstrski kardinal
Cormac Murphy-O'Connor

nagovor. Navzoči verniki so z občutkom peli pesem Stanka Premrla "O srečni dom nad zvezdami" in druge temu času primerne pesmi. Škoda le, da je bila tudi tokrat udeležba pri maši bolj majhna. Vsi navzoči so po maši, kot prvi med rojaki v Angliji, prejeli župnikovo pismo za adventni in božični čas ter lep slovenski družinski stenski koledar. Vsi ostali pa prejmejo obe tiskovini po pošti.

Zelo zadovoljiva pa je bila udeležba naših rojakov na prvo adventno nedeljo v Derbyju, kjer smo tudi tokrat imeli med seboj lepo število otrok, ki jih je še pred svojim uradnim prihodom obdaril sv. Miklavž. Po slovenskem župniku je iz Londona poslal za njih darove, vsakemu vrečko različnih sladkih dobrot, ki so jih bili naši derbyjski otroci veseli. Zelo smo bili veseli, da se je slovenske adventne maše udeležila tudi mlada slovenska družina, ki se je pred kratkim preselila iz oddaljenega Newcastlea v Derby. Naša slovenska skupnost v Derbyju se je tako povečala za kar šest novih članov. To pa za majhno slovensko skupnost ni malo.

Pri maši so rojaki lepo in občuteno peli adventne pesmi, posebno še tisto Gregorja Riharja "Vi, oblaki, ga rosite". Imamo srečo, da prihaja k slovenski maši kar nekaj dobrih pevcev, kot so Ivanka Krajskova ter Mimi in Mirko Kravos. Včasih zadošča, da je le nekaj takih, ki pri petju vodijo in ostali, ki slovenskega cerkvenega petja niso tako vajeni, za njimi povzamejo ter tako vsa cerkev poje.

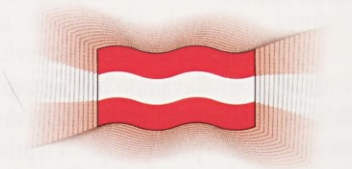
Na prihodnji praznik Brezmadežne pa bodo imeli slovensko mašo rojaki v Walesu. Sveta maša je vedno v cerkvi sv. Jožefa v Aberdareu ob 11.30. Tokrat bo maša za našega

Pokojni Lado Zadnik
(*28. 7. 1922 – † 23. 10. 2001)

dobrega in zvestega člana slovenske valežanske skupnosti, pokojnega Lada Zadnika, ki je odšel v večnost pred dobrim mesecem. S pesmijo Gregorja Riharja "O Marija, naša ljuba Mati" bomo Ladovo dušo priporočili Mariji, naj jo "sprejme v svoje milostno srce".

S. C.

A V S T R I J A

DUNAJ

Na zahvalne nedelje smo se vsako leto držali slovenskega liturgičnega koledarja. Letos pa je bil župnik Toni službeno odsoten (nadomeščal ga je F. Zmrzlikar). Kot delegat za Avstrijo je opravil "vizito" pri slovenski skupnosti v Gradcu, kjer so hkrati obhajali 60-letnico njihovega dušnega pastirja p. mag. Janeza Žnidarja.

Zahvalna nedelja z dvojezično mašo (kakor je to vsako nedeljo) je bila tokrat na Martinovo nedeljo, 11. novembra. Ta dan si je izbrala

tudi gospa Darja Belak, da se je ob koncu maše uradno poslovila od naše skupnosti. Za slovo je v soboto izjemno lepo okrasila prezbiterij; tako je imela cerkev na zahvalno nedeljo res praznični videz. Za njeno dolgoletno nesebično sodelovanje v SPC se ji je najprej zahvalil gospod župnik, nato pa še dva člana župnijskega sveta, Ana Oswald in Jože Mesarič. Darja je bila namreč tudi članica župnijskega pastoralnega sveta. Pred leti je z vso zavzetostjo pomagala župniku pripravljati naše glasilo – Dunajski valovi. Da je bila redna dopisnica Naše luči, smo omenili že v prejšnji številki NL. V zahvalo smo ji poklonili skromno darilo, Darja pa je za vse prisotne v dvorani pripravila zakusko.

V soboto, 24. novembra, se je v naši dvorani zbralo kar nekaj članov različnih tujih narodnosti. Župnik Toni je organiziral mednarodni namiznoteniški turnir. Kandidati za tekmovanje so bili porazdeljeni v štiri skupine: otroci, mladinci, odrasli moški, odrasle ženske. Najbolj zanimivo je bilo med moškimi, kjer smo opazovali zelo izenačene boje. Med njimi se je za pokal in kolajne "boril" tudi naš župnik Toni. Pokal si je končno priigrjal Slovenec, zlato kolajno je

Vse te dobrine, ki so med zahvalno mašo krasile oltar, so dobile sestre matere Tereze za svoje varovance – brezdomce.

dobil Avstrijec, srebrno Albanec, bronasto spet Slovenec – Toni Štekl. Tekmovalci so bili zelo navdušeni in zadovoljni. Nekateri so izrazili željo, da bi se taka tekmovanja vršila redno dvakrat letno, spomladi in jeseni.

Na nedeljo Kristusa Kralja vesoljstva je bil pri nas v gosteh mladi mešani pevski zbor "Akademik" iz Trbovelj. Med mašo so pomagali pri ljudskem petju; med obhajilom so zapeli sami. Po maši so v cerkvi priredili krajši koncert.

Zbor je bil ustanovljen leta 1997 in ga sestavljajo večinoma študenti iz vseh treh zasavskih občin. Umetniški vodja zbora je skladatelj

Blaž Rojko. Pevci so se še dolgo zadržali v naši dvorani ob jedachi, pijski, kramljanju in petju. Popoldne so imeli še en nastop v domu za starostnike na Dunaju.

Na prvo adventno nedeljo je župnik pred mašo blagoslovil adventne vence, ki smo jih nekateri naročili za svoje domove. Pri maši smo zapeli nekaj ljudskih adventnih pesmi, nekaj pesmi, med njim tudi latinskih, pa je zapel najbolj znani in priznani koroško-slovenski oktet "Suha", ki je tokrat prišel med nas s čisto posebnim namenom. Vsa naša skupnost in še posebej koroški Slovenci smo slovesno proslavili 85-letnico znanega koroškega

Mešani pevski zbor Akademik Trbovlje je po maši pripravil koncert.

Praznovanje – god konzistorialnega svetnika župnika p. Martina Vidoviča

Slovenca, upokojenega jurista dr. Antona Jelena. Kot zgladnemu obiskovalcu slovenskih maš in kot nekdanjemu članu oziroma namestniku predsednika župnijskega sveta mu je župnik ob koncu maše izrekel najboljše želje in se mu za vse lepo zahvalil. Vsi ostali so mu potem v dvorani ob spremljavi petja okteta in igranju tamburaškega zbora izrekli čestitke in dobre želje. Vsekakor je bilo med nami zelo prijetno vzdušje.

Tako smo zakorakali v adventni čas, ki obeta veliko dogodkov v našem SPC.

Vsem bralkam in bralcem Naše luči želimo milosti poln adventni

čas, blagoslovljene božične praznike in mirno, zdravo in zadovoljno novo leto.

N. N.

GRAZ

Za slovensko skupino v Gradcu je bila nedelja, 4. novembra 2001, veliki dan. Obhajali smo 60. rojstni dan našega dušnega pastirja patra Janeza Žnidarja.

Še posebno so slovesnost obogatili zvoki AVE MARIJE, ki jo je na pozavno doživeto zaigral naš član pozavnist Adolf Koletnik ob orgelski spremljavi prof. Maksimiljana Feguša.

Prijetno kramljanje v prostorih minoritskega samostana po doživeti maši g. Štekla

To priložnost je za svoj obisk izkoristil gospod Anton Štekl z Dunaja, delegat za Slovence v Avstriji. Poleg uradne počastitve jubilaranta se je očetovsko obrnil tudi na nas ter nam ponudil svojo pomoč, spodbudo in željo, da ostanemo zvesti Cerкви in svojemu narodu.

Maša z nagovorom Antona Štekla je bila čudovito doživetje. Bratsko srečanje vseh nas ob skupnem kosilu v minoritskem samostanu pa potrditev misli iz psalma: "Glejte, kako lepo in prijetno je, če bratje in sestre prebivajo skupaj ..."

Že nekaj dni kasneje, 8. novembra, pa smo spet vsi skupaj v farni cerkvi Marije Pomagaj slavili god našega konzistorialnega svetnika župnika patra Martina Vidoviča. Ob njegovi pomembni božji besedi in ubranem petju smo po sveti maši naše druženje nadaljevali na minoritskem dvorišču ob kostonju in moštu.

LINZ

Dvojno praznovanje v Podčetrtku

81. rojstni dan mame Pepce in doktorat njenega sina Ludvika sta bila le povod za druženje. Prijatelji, sorodniki in njeni otroci z družinami smo prišli predvsem zato, da smo izkazali čast slavljencema, ker v lastnem življenju, v svoji človeški drži udejanjata tiste duhovne vrednote, ki dajejo življenju vsebino in smisel.

Najprej smo se zbrali v farni cerkvi pri sveti maši, ki jo je poleg domačega župnika in prodekana Alojza Krašovca daroval tudi slavljenec Ludvik Počivavšek, za orglanje je poskrbel njegov mlajši brat Vlado, peli pa sta nečakinji Stanka in Lavra, katerima so se

pridružili še glasovi ostalih. Skupaj s slavljencema smo sodelovali v hvaležnosti Bogu za milost, da sta odkrila tisto, kar si je On za njiju zamislil.

Po sveti maši smo se zbrali v gostišču Ciril, kjer so nas prijetno presenetili z izbranimi jedili, žlahtno kapljico in dobro postrežbo.

Za kulturni program, v katerem so bile na domiselni način izpostavljene njune karakterne poteze in ravnanja, pa so poskrbeli sami, njihuni najbližji.

Zbrani sorodniki so mami zaželeli predvsem zdravja, novemu doktorju pa veliko uspeha pri opravljanju njegovega poslanstva bodisi kot profesorja na fakulteti bodisi kot dušega pastirja.

“Po njenih delih ju boste spoznali” Počivavškova mama je petero otrok z veseljem sprejela, polna zupanja in optimizma, in z eno samo iskreno željo, da bi dobro izpolnila svoje poslanstvo, ki ji ga je Bog namenil. In uspelo ji je!

Čeprav ni bilo otroštvo njenih najdražjih v materialnem smislu najbolj bogato, je bilo v duhovnem polno sonca. Vsi se radi spominjajo skupnih večerov petja, igranja šaha, pogovorov.

Tako kot so si različni prsti na roki, so drugačni njeni otroci; samosvoji in suvereni, vendar drug brez drugega težko živijo.

Ko danes razmišljajo o vzgoji, ki so je bili deležni, vedo, da je znala njihova mama čudovito vzgajati, pa čeprav nima nobene formalne izobrazbe. Zakaj? Ker jih je vzgajala s srcem, saj se je zavedala, da je vsak otrok svet zase, določen za samo njemu namenjene naloge. Ona jim je le stala ob strani, jih pri njihovih odločitvah podpirala in usmerjala, da ne bi zgrešili!

Že zgodaj se je izkristaliziralo, da je njen sin Ludvik zelo drugačen od ostalih. Bil je prava bela vrana med njimi. S svojo prisotnostjo ni vzbujal pozornosti niti je ni zahteval zase. Ni se menil za njihovo mišljenje niti ga ni nikomur vsiljeval. Ukvarjal se je sam s seboj in delal tako, kot se je njemu zdelo prav, pri čemer sploh ni dvigoval prahu.

Ta grdi raček, ki pa ni bil nesrečen zaradi svoje drugačnosti, se je kasneje iz dremavega ministranta in povprečnega učenca prelevil v gimnazijskega odličnjaka, v dobrega študenta teologije in v še boljšega kaplana.

Po nekaj letih se je kot ponosni labod, poln samozavesti in z jasno začrtanim ciljem, odločil za študij psihologije v Salzburgu, kjer je uspešno zagovarjal doktorsko disertacijo, hkrati pa kot izseljeniški duhovnik skrbel za duhovno življenje naših rojakov v Linzu.

Počivavškova mama tega veselja ne pokaže tako očitno. Vse se ji zdi posledica božje volje, da so njeni otroci dosegli cilj, ki so si ga zastavili, da so osmislili svoje življenje tako, da so koristni tudi za družbo, poleg tega pa znajo s hvaležnostjo vračati, kar so prejeli.

Posebej Ludvik to zna. Hvaležen ji je za vse misli in skrbi, za njeno ljubezen, s katero je vse postavila na noge, Ludvika pa pospremila v tujino, od koder se je vedno obračal nanjo s prijazno besedo in tiho skrbjo za njeno zdravje in počutje.

Tudi vse sorodstvo, ki se je zbralo na praznovanju, deli veselje z njim in njegovim osebnim uspehom, čeprav ga še bolj ceni zaradi njegovih značajskih potez, s katerimi se je najbolj približal Počivavškovi mami. Veliko paralel bi lahko potegnili med njima!

L. B.

Družina Počivavšek

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Na našem koncu slovenskega sveta v tujini v zadnjem času ni posebnih novic. “Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo Slomšek” je za družine svojih članov 24. novembra pripravilo zelo prijetno praznovanje “Cecilijanko”. Lansko leto sta bila med nami ob tej priložnosti na obisku škof msgr. Alojz Uran in msgr. Janez Pucelj. Praznovanje je

Toni Kropivšek, zborovodja Zvona iz Heerlena

bilo izjemoma v prijetni restavraciji. Letos pa so požrtvovalni člani upravnega odbora društva Slomšek družčino ne razkošno, a vseeno zelo bogato pogostili kar doma, v svoji dvorani v domu Slovenske katoliške misije v Eisdnu.

“Slovenska folklorna skupina Nizozemska” iz Heerlena-Landgraafa na Nizozemskem je 24. in 25. novembra priredila tradicionalno veselico. Igral je ansambel “Obzorje” iz Slovenije. Škoda je, da smo v Belgiji bili vsi skupaj preveč zaposleni, nekateri pa bolni in se nismo mogli veselice udeležiti v velikem številu.

Društva “Zvon” na Nizozemskem, “Naš dom” v Genku, “Slomšek” v Eisdnu – se pripravljajo na praznovanje božiča v cerkvah, kjer se zbiramo, na božičnice v prostorih svojih srečanj, v Genku tudi sv. Miklavža, pri “Slovenskem društvu Sv. Barbara” v Maasmechelenu na “božička”.

Lojze Rajk

IN MEMORIAM

Jos Aretz iz Landgraafa (pri Heerlenu na Nizozemskem) je bil rojen 9. avgusta 1944 v Abdis-

senboschu na Nizozemskem – na domačiji svojih starih staršev Videc – Udovič. Ti so iz Slovenije prišli najprej v Nemčijo, nato na Nizozemsko, kjer so si leta 1927 postavili hišo.

Po srednji šoli je Jos študiral na pedagoški akademiji. Po končanem študiju je dobil prvo zaposlitev kot učitelj 2. razreda v osnovni šoli. Ker pa je bil s srcem in dušo športnik, je nadaljeval svojo izobrazbo. Poleg športa se je odločil tudi za študij francoščine.

Leta 1971 se je poročil z Anito. Po enem mesecu se je vpisal na Katoliško akademijo za telesno vzgojo v Tiburgu. Za mlado družino sta bili ti dve leti težki, saj kot študent ni imel dohodkov, šolnino pa si je moral plačevati sam.

Po končanih šolah leta 1973 je dobil službo docenta na Osrednjem inštitutu športne vzgoje v Sittardu, kjer je poučeval 28 let. Dosegel je visoke uspehe v odbojki kot igralec, trener, organizator. Bil je tudi trener narodne mladinske skupine v kolesarskih dirkah.

Kulturo, ki jo je prejel in je postala del njega samega, je izžareval na ljudi okrog sebe. Svojim otrokom in učencem je posredoval znanje in tudi posebno ljubezen do vrednot na mnogih področjih. Srce mu je zapelo kakor uglasena struna, ko je igral na svojo “frajtonarico” in s tem razodeval svojo ljubezen do slovenskih melodij.

Kot predsednik “Slovenske plesne skupine Nizozemska”, pa tudi kot zvesti član “Slovenskega mešanega pevskega društva Zvon”, je bil zelo prizadaven pri ohranjanju edinstvene slovenske kulture na jugu Nizozemske – v Limburgu. Bil je tudi soustanovitelj slovenskega društva “Lipa” v Delftu. Obiskoval je

dopolnilno šolo slovenskega jezika, ki jo vodi Metka Boon.

Prišel je zadnji dan njegovega življenja. Čez dan je še nastopil v slovenski narodni noši, zvečer pa, med praznovanjem obletnice svojega kolega iz časov službe v osnovni šoli – je 2. septembra 2001 umrl naš prijatelj Jos Aretz.

Kako priljubljen je bil Jos Aretz, se je izkazalo tudi ob njegovem slovesu. V cerkvi se je zbralo več kot 600 ljudi.

Med nami ostaja živ spomin na človeka, ki je bil rojen zunaj Slovenije, bil pa je njen zvesti sin, vedno ponosen nanjo, pa zaradi tega od nje ni ničesar ne zahteval ne pričakoval. Ob njegovem zgledu bi se o svoji rodoljubnosti mogel in moral zamisliti marsikdo ...

Lojze Rajk

CHARLEROI IN MONS

4. julija 2001 je umrl upokojeni rudar MIRKO KOGOJ iz Couilleta, zaradi možganske kapi. Dočakal je visoko starost 92 let. Rodil se je 11. 12. 1908 v vasi Klavže pri Tolminu v Sloveniji. Pogrebno mašo smo imeli v župnijski cerkvi St. Lurent v Couilletu, ob večji udeležbi rojakov in rojakinj ter domačinov.

Njegovemu sinu Robertu in žalujočim sorodnikom izrekamo naše krščansko sožalje.

Vse nas je presenetila nenadna smrt FRANCA UMEKA iz Charleroi-a v 62. letu starosti. Rodil se je 25. 11. 1939 v Castrop-Rauxelu, v Nemčiji. Pogrebno mašo smo imeli v župnijski cerkvi St. Joseph v Charleroi-u. Udeležilo se je je več rojakov in rojakinj ter domačinov.

Njegovi materi Lojzki, bratu Edvardu in njegovi družini ter

Pokojni Franc Umek

ostalim sorodnikom izrekamo iskreno krščansko sožalje!

V Jemappesu pri Monsu je 14. septembra umrl STANISLAV SKOK, upokojeni rudar, v 75. letu starosti, saj se je rodil 9. 10. 1926 v Vrbovem pri Ilirski Bistrici. Ni dočakal 75-letnice rojstva in ne 50-letnice poroke! 2. oktobra 1951 se je namreč poročil z Bruno Zenzerovič iz Pule (Istra-Hrvatska). Imela sta pet otrok, dva sinova in tri hčerke. Njegov pogreb smo imeli v župnijski cerkvi St. Barbe v Flenu v torek, 18. septembra 2001, ob večji udeležbi rojakov in rojakinj iz Borinagea in domačinov.

Pokojni Stanislav Skok

Iskreno globoko sožalje njegovi ženi Bruni, otrokom in njihovim družinam ter ostalim sorodnikom. Naj počiva v miru!

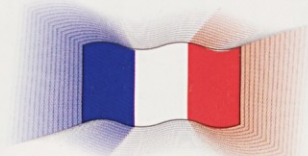
V Home St. Joseph, Montignies-la Neuville je 5. oktobra 2001 v Bogu zaspala ALOJZIJA KRAJNC, roj. PAPEŽ v 96. letu starosti, saj se je rodila 29. maja 1905 v Spodnjih Vodalah pr Sevnici. Zadnjih devet let je preživela v domu, kjer so zanjo lepo skrbele sestre. Posebno zadnja leta, ko je potrebovala več nege in pozornosti. Pogrebno sveto mašo so imeli 8. oktobra 2001 v kapeli doma v ožjem krogu. Navzoči so bili predvsem prebivalci doma in manjše število rojakov in rojakinj. Njen grob je na pokopališču v Mont-Sur-Marchienne, v bližini groba njenega sina Lojzka, umrlega 13. marca 1998.

Pokojna Alojzija nam je vsem zgled lepega krščanskega življenja od rane mladosti dalje. Zelo rada je hodila k slovenskim svetim mašam, dokler je mogla. Udeleževala se je vseh naših romanj v Belgiji in tujini. Tudi v francoskem Lurdu je bila večkrat in seveda tudi pri Mariji Pomagaj na Brezjah v Sloveniji. Rada je prebirala Našo luč,

Pokojna Alojzija Krajnc

Mohorjeve knjige in med prvimi se je naročila na Družino iz Ljubljane. Zadnja leta je veliko premolila v hišni kapeli za vse potrebe cerkve. Vsem žalujočim ostalim naše krščansko sožalje!

F R A N C I J A

FREYMING - MERLEBACH

Škof iz Metza Pierre RAFFIN je v začetku meseca julija obiskal našo domovino Slovenijo ob spremstvu župnika Kamina, ki je bil tudi njegov osebni vodič ob ogledu Slovenije. Škof je dolgo gojil željo, da bi spoznal deželo, iz katere izhajajo številni slovenski verniki njegove škofije.

V Sloveniji se je zadržal od 9. do 14. julija. Izredno je bil presenečen nad naravno lepoto dežele, nad lepoto številnih cerkva in nad njihovo bogato arhitekturo. V Ljubljani ga je toplo sprejel nadškof Franc Rode. Ogledal si je Teološko fakulteto, ljubljansko semenišče in Uredništvo Družine. Sv. maša pri frančiškanih je bila bogato doživljena, saj je škof pri njej tudi somaševal. Obiskali so še Marijino svetišče – Brezje.

Ogledal si je Primorsko do Kopra, kjer ga je lepo sprejel škof Pirih.

Gospod Kamin je tudi poskrbel, da so se dvignili z letalom in si iz višin ogledali Slovenijo.

Na Gradišču pri Trebnjem je 13. julija škof RAFFIN blagoslovil kapelico ob domačem vzdušju

Škof Pierre Raffin iz Metza na Gradišču pri Trebnjem

vinogradnikov. Župnik Kamin mu je z veseljem pokazal ta košček Dolenjske.

Z lepimi spomini na našo deželo Slovenijo se je vrnil v Francijo in bil gospodu Kaminu hvaležen za tako lepe in bogate počitniške dni.

Naš slovenski septembrski praznik, ki ga vsako leto pripravimo z veliko ljubeznijo in pozornostjo, tokrat že osemnajstič, se je odvijal v soboto in nedeljo ob velikem številu ljubiteljev folklornih plesov. Folklorna skupina VIDOVO iz Šentvida pri Stični je prišla med nas z namenom, da nam kulturno obogati naš praznik. Z njimi je prišel tudi materni jezik, ki je za nas dragocenega pomena.

Da smo še slavneje podoživljali praznovanje, so nas ob tem srečanju obiskali višji predstavniki Republike Slovenije, Magdalena TOVORNIK, državna sekretarka za Slovence v zamejstvu in po svetu, Vesna GORNIK, njena spremljevalka in svetovalka, in Milena ŠMIT, generalna konzulka iz Strasbourg. Med nas je prišel tudi ambasador Jožef KUNČIČ iz Pariza. Njegov veleposlaniški mandat v Parizu se je iztekkel in je izkoristil

priložnost, da se je ob tem srečanju poslovil od naše slovenske skupnosti v Merlebachu. Vsi slavni gostje so se tudi udeležili sobotne folklorne predstave.

V nedeljo, 2. septembra, se je praznik nadaljeval s ponovitvijo folklornega programa. Poskrbljeno je bilo tudi za vse tiste, ki radi plešejo. Na razpolago so bile številne slovenske specialitete in okusni čevapčiči so potešili marsikomu lakoto. Pozno zvečer smo se razšli obojestransko zadovoljni in pustili za seboj lepo uspel slovenski praznik.

22. in 23. septembra smo romali v Einsideln v Švico. Pridružili smo se 33. slovenskemu romanju slovenskih rojakov v Švici. S polnim avtobusom smo 22. septembra ob sončnem jutru odpotovali proti Švici. Ustavili smo se pri mogočnih slapovih reke Rena v Schaffhausenu.

Pater Robert, slovenski duhovnik v Švici, nas je opozarjal na hladne dni in na lepe zasnežene vrhove dežele Švice. Toda naš pogled ni podrl skozi meglene in goste oblake in nebeške kaplje so zalivale einsidelnsko Marijino svetišče. Toda naše zadoščenje, da smo

dospeli do Marijinega svetišča, se je prelilo v veselje ob srečanju z nebeško Materjo Marijo, ki kraljuje na tem svetem kraju. Slovesna slovenska sveta maša je bila v nedeljo. Vsi, ki smo prišli iz Francije, smo se pridružili ostalim slovenskim romarjem.

Prevzeti z globoko duhovnostjo in veseli, da smo prišli do tega velikega Marijinega svetišča, smo se vrnili pozno ponoči na svoje domove.

Naša celodnevna srečanja pri slovenski misiji nadaljujemo redno vsak mesec.

Blagoslovljene božične praznike, da bi božje Dete iz svete skrivnostne noči razlilo blagoslov na ves svet, da bi zaživela ljubezen in mir med narodi in da bi izginilo sovraštvo.

Novo leto naj bo zdravo in srečno in naj vas božji blagoslov spremlja skozi vse leto 2002 – vse Slovence doma in po svetu – želimo v imenu Društva prijateljev slovenske katoliške misije Freyming – Merlebach.

Jožica CURK

LYON

Čas teče zelo hitro in človek ne ve, na katerem koncu bi začel delo, da bi se pastoralni napredek pokazal v vsem. Ves teden sem obiskoval slovenske družine v enajstih lyonskih področjih, od katerih je vsak večji od celotne Slovenije. Vsako srečanje s Slovenci je bogato in veselo. Rojaki se počutijo zelo osamljeni, saj se srečajo zelo redko. Edina povezava med njimi je slovenski duhovnik, ki jim prinese vsaj delček domačega vzdušja. Slovenske družine so zelo razstresene po teh pokrajinah in bilo bi

nespametno, da bi od njih zahtevali, naj se nam pridružijo pri vsaki sveti maši. Drugim pa onemogoča bolezen ali starost, da bi prišli med nas. Ko nas obhajajo temne misli ob spoznanju, da nas je le še majhna peščica, ki ohranjamo stike med seboj, se ne bojte, Bog je vedno z nami. Prav obiski po družinah so priložnost, da se lahko med seboj pogovorimo o vsem, kar nas v življenju tare in žuli. Ko sem videl, kako je gostoljubna družina gospoda Lojza Ivanca v Pontu du Châteauju, ki je vedno pripravljena sprejeti vsakega k mizi in mu dati prenočišče v svojem domu, lahko rečem: "Še vedno smo živi kot župnijsko občestvo!" Njihovo delo in odprtost srca Bog blagoslavlja v obilnosti. Družina ima mali laboratorij, kjer delajo s polno paro, a vsako leto uvozijo iz Slovenije čebelje matice, ki so bolj pridne kot stare francoske čebele. Po zajtrku sem se podal h gospodu Brunu Zajcu, ki sem ga našel zelo bolnega in izčrpanega zaradi zahrbtni bolezni. Kljub temu je bil dobre

Poroka Igorja in Christelle Horvat iz Lyona

volje in še vedno dela življenjske načrte za bodočnost. Tu so ljudje jeklih in trdih korenin, saj znajo potrpeti in prenašati vse, kar je dobrega in slabega v življenju. Bolnike obiskovati je najbolj plemenito pastoralno delo duhovnika. Še isti dan sem obiskal družini Humar, Horvat ter še druge družine, a povsod so me lepo sprejeli in mnogi so mi dejali: "Gospod, pridite nas spet obiskat, ker vsakokrat si imamo kaj povedati o Sloveniji, našem življenju in o Slovencih, ki so raztreseni po vsej Franciji. Vse nas zanima!" Naslednji dan sem se ustavil pri Lojzu Babiču, ki me je lepo sprejel in sva se pogovarjala o delu in uspehih, ki jih je imel do sedaj v življenju. Pri njem sem tudi videl, kako so slovenske roke pridno delale, da so toliko ustvarile. V katero koli družino sem prišel, povsod sem videl, kako so bili in so še Slovenci delavni ljudje. Teh nekaj drobcev iz družin vam izročam s prav toplim pozdravom in vam kličem: "Nasvidenje do prihodnjega srečanja!"

MÉRICOURT

Na praznik svete Barbare smo se zbrali v slovenski kapeli, da se srečamo z Bogom in počastimo sveto Barbaro, ki je zavetnica rudarjev. Sveto mašo smo opravili za vse umrle slovenske rudarje v nesrečah v rudnikih, za vse bolne zaradi rudarske bolezni in za vse bolne in zdrave. Po mašnem blagoslovu smo uredili kapelo za obed, pesem in razgovore. Gospa Jožica Kogej je vse jutro pripravljala kosilo, ki ji je zelo dobro uspelo. Vse je bilo dobro pripravljeno in naša skrbna gospa Milka je z budnim očesom vse spremljala, vse videla, kaj je in kaj manjka na mizi. Vse je bilo dobro, le ena stvar je vse na tihem žulila, saj smo vsi mislili na krajo Vinkovega motornega kolesa izpred slovenskega doma. Ves popoldan in še pozno v večer je bilo slišati vesel in radosten pogovor, a še najlepše je zvenela slovenska narodna pesem. Pesem ogreje srce, zavalovi kri v žilah in celotna bit čuti, kako lepo je biti skupaj ob pesmi, smehu in pogovorih. Pozno zvečer smo se razšli na domove, a vsak je nosil v

Poročni sprejem Sibel in Daniela Pereniča

globini srca lepo misel, da je dobro biti skupaj. Hvala vam za vse!

Silvester Česnik

PARIZ

V soboto, 10. novembra 2001, ob "martinovanju", smo Slovenci v Parizu praznovali 40-letnico "Društva Slovencev v Parizu". Prvi del slovesnosti je bil v znamenju zahvale Bogu s sveto mašo v kapelici sv. Terezije. Pri maši, ki sta jo darovala delegat Silvester Česnik in David Taljat iz Nice, smo se Bogu zahvalili za vse milosti, ki nam jih je z društvom naklonil, se priporočili za nadaljnji blagoslov in se spomnili vseh živih in mrtvih sodelavcev. Po maši smo se pomaknili v dvorano Jožeta Flisa v Slovenskem domu. S petjem slovenske državne himne smo pričeli drugi del slavlja. Gospod Janez Ložar je pozdravil častne goste in ostale navzoče ter povezoval potek celotne akademije. Predsednica društva, gospa Eva Sutlič, je v izbranem govoru podala okvirni pregled 40-letnega delovanja društva ter opisala društvene namene in pričakovanja za bodočnost. Iz govora je bilo razvidno, da je nadaljnji obstoj društva še vedno aktualen, saj velja za orodje, s katerim bomo Slovenci v Franciji lahko še v bodoče sodelovali pri reševanju neznank ob ohranjanju slovenske zavesti tako po svetu kot v domovini sami. Na opisane težave, s katerimi se sooča društvena vsakdanost, je odgovorila državna sekretarka na Ministrstvu za zunanje zadeve RS za Slovence po svetu in zamejstvu, gospa Magdalena Tovornik. Hvaležni smo ji za gmotni dar, s katerim so bili tokratni stroški za spoznanje olajšani. Dejstva pa bodo v resnici še povedala, koliko je

Lucija Škrlič s svojim soprogom

resničnega posluha, s katerim se država Slovenija namerava približati rojakom, raztresenim po svetu. S svojim obiskom nas je presenetil tudi dr. Andrej Capuder s soprogo, prvi ambasador RS v Franciji, ki je v času svojega poslovanja izkazal veliko pozornosti našemu delu. Med častne goste pa smo šteli tudi gospo Veroniko Stabej, odpravnico poslov na veleposlaništvu v Parizu, ostale člane ter predstavnike slovenskega konzulata v Strassbourgu. S svojo prisotnostjo nas je iz Slovenije počastil gospod Boštjan Kocmur, predsednik Društva Slovenija v svetu in naš društveni besednik pred slovenskimi državniki. Posebno pa so nas počastili rojaki iz Nice, ki so nas obiskali v zelo velikem številu z gospodom Davidom Taljatom na čelu. Z nami so bili v duhu povezani še naši ostali prijatelji, ki so se odzvali s pozdravi. Dr. Drago Ocvirk, ki je več let deloval med nami, Lojze Peterle in Janez Janša, ki sta nas že večkrat obiskala, ter druga društva. Omenil bi predvsem Rajka Cibiča, predsednika društva francosko-

slovenskega prijateljstva. Posebno pozornost pa so izkazale tudi nekatere krajevne osebnosti, med katere štejemo msgr. J. M. di Falco-Leandrija, pariškega pomožnega škofa za tujce, in krajevnega nantskega škofa, msgr. F. Favreauja. Za pozdravi in govori je sledila kratka akademija, pri kateri sta sodelovala Ana Vičič in dr. Janez Zorec z recitacijami pesmi slovenskih pesnikov ob spremljavi na flavto gospe Vičičeve. Pri akademiji je sodeloval tudi talentirani pianist Simon Vidmar, ki je izvajal svoje skladbe. Tretji del praznovanja je bila veselica. Za to priložnost nam je igral ansambel "Druga generacija" iz Berlina, ki ga sestavljajo samo mladi člani slovenske skupnosti, ki so bili rojeni v Nemčiji. Mojrstrska roka mladih glasbenikov je v večer vnesla izredno lepo vzdušje. Še večkrat bi se radi s njimi tako veselili, kot smo se na ta večer in se v čaru lepih zvokov za hip popeljali v Slovenijo. Za okusno večerjo so skrbele spretno roke Sonje in Karla Čora, Tončke in Jožeta Šimca, Marije Škrlič, Marije Šuman, gospe Jožice ter skrb in navodila Marjana Kurenta in Martina Golobiča. Poseben pečat je večeru vtisnila bogata tombola, ki jo je vodila Kati Sutlič. Pri tomboli so se z izredno radodarnostjo izkazala nekatera slovenska podjetja, ki delujejo v Franciji. ADRIA AIRWAYS je darovala za glavni dobitek dve potovanji v Slovenijo. GORENJE je našim rojakom darovalo dva hladilnika in dva štedilnika. Druge bogate in številne dobitke pa so prinesli člani društva. Praznovanje 40. obletnice Društva v Parizu smo zaznamovali tudi z izdajo spominskega zbornika. Ker pa slavlja nismo mogli zaključiti z enodnevnim praznovan-

jem, smo v soboto, 17. novembra, gostili tudi igralce Mestnega gledališča ljubljanskega. Na povabilo Društva Slovencev v Parizu in z radodarno pomočjo podjetij GORENJE in CIMOS so nam zaigrali komedijo "Gospod gre na lov" francoskega dramatika Georgesa Feydeauja. Hvala vsem, ki ste sodelovali pri pripravi praznovanja, Davidu Kurentu za izredno lepo izdelana vabila, naši mladini za lepo okrasitev dvorane in lepo postrežbo med veselico.

Dr. Janez Zorec

JUŽNA FRANCIJA

Tokrat sem rojake na jugozahodu Francije obiskal v predadventnem času. Za potovanje sem si vzela dober teden časa in zopet se je nabralo kar 2700 km prevoženih poti. Te poti so bile vsekakor na poseben način blagoslovljene, saj mislim, da tudi čas, ki ga prebijem na cestah, ne sme biti brezplođen. Vselej mi nudi dovolj možnosti za razmišljanje in za molitev.

Odločil sem se, da se podam najprej v Lurd.

V Lurdu sem se znova srečal z družino Jankovič, ki je pred kratkim obhajala krstno slavo vnuka Damiena. Pristrčno je bilo tudi srečanje s sestrami Karolino in Frančiško, ki sta poslednji preostali Slovenki v redovni skupnosti pomočnic vernih duš v vicah. Tako meni kakor redovni skupnosti je v veselje, da lahko z njimi obhajam sveto mašo. Opazil sem, da je v njihovi kapeli sveta maša samo, kadar pridem jaz na obisk, saj sem v misalu našel trakce točno na tistem mestu, kot sem jih pustil ob našem zadnjem srečanju. In tudi sestre so mi to potrdile, saj nikakor

*Po maši v bližnji
gostilni v
Chilleurs aux
Boisu*

ne morejo najti duhovnika, ki bi prihajal k njim maševat.

Od tam sem se podal k uršulinkam v Auch. Tudi to redovno hišo zaradi pomanjkanja redovnih poklicev žal zapirajo. Naša rojakinja sestra Imelda se bo tako v nekaj tednih preselila v Pau pri Lurdu. Pri svojih skoraj devetih desetletjih življenja je presenetljivo še vedno čvrsta in delavna, bistrega uma in odločne besede.

Skoraj nedopustno bi bilo, če se ne bi pomudil tudi pri vrsti rojakov, ki so posejani med Agenom in Bordeauxom. V Agenu in okolici, ki slovi po najboljših slivah v Franciji, so se ustalili nekateri briški rojaki, ki gojijo v sebi neizmerno ljubezen

Prijatelja Louis Bajt in Tereza Gerbec iz Castetssa pri Bordeauxu

do domovine, posebej do rodnih Goriških Brd. Karlo Simoniti mi je s ponosom pripovedoval, da tudi letos ni umanjkal na Števerjanskem festivalu. Bliža se devetdeset letom, pa je trdno odločen, da bo obiskal tudi prihodnjega. Iz njegovega srca v neokrnjeni domači govorici kar vre iskrena hvalnica rodni Medani, ki jo je še v rosnih letih moral zapustiti. Tudi Judita Prinčič iz Aiguillona je stopila že v 94. leto, pa bi ji človek brez pomisleka lahko prisodil dobrih 25 let manj. Gotovo tudi po zaslugi sina Sergija in skrbne snahe. Judita je pravi izvor krščanskega optimizma in zdravega humorja. Ne le da je nedeljo za nedeljo zvesta domači cerkvi, odpravi se celo na kakšno romanje ali potovanje. Pred kratkim sem jo tako lahko srečal celo, ko je prišla na obisk k vnukinji v Nico. Povedati moram, da je zvesta bralka Naše luči in se srčno vradosti ob vsaki podrobnosti iz življenja naših slovenskih župnij po Evropi. Najbolj jo je zabavala vest o lisici na strehi slovenskega doma v Londonu, zaradi katere se je iz radovednosti povzpela na lestev celo naš prevzvišeni zdomski škof Uran.

S Silvo Roman v Mongauzyju pa sva se tokrat pogovarjala o izgubljenem krščanskem božiču. Obujala sva spomine na obhajanje

božičnih praznikov, ki je ostalo neke v daljni preteklosti: sveti večer, molitev ob jaslicah, blagoslov doma, polnočnica. Da bi se starši lahko ob praznikih srečali s svojimi odraslimi otroki in vnuki, so se prisiljeni odpovedati svetosti praznovanja. V notranjosti trpijo, ko morajo prisostvovati poganskim običajem: razmetavanju hrane, kvarjenju otrok z neokusno pretiranimi darovi, zavajanju z izmišljenim Božičkom. Božiča ni in sreče ni.

V svetovno znanih vinskih krajih bordojske dežele so me pričakovale naše družine, ki vse izvirajo iz Soške doline, natančneje iz Ročinja in okolice: Bajtovi, Raholinovi in Štrukljevi. Pri naših prijateljskih srečanjih ni umanjalo nekaj kozarčkov slovitega in res prestižnega sladkega belega vina sauternes, ki ga je baje pridno in redno užival ranjki kralj Aleksander Karadorđević. Z veseljem sem prisluhnil našim ljudem, ko so mi pripovedovali, kako je to vino nastalo: Vinski veleposestnik se je odpravil na počitnice in ker se je vrnil prepozno, je bilo njegovo grozdje že vse gnilo. Kljub vsemu se je odločil, da ga spreša in rezultat je bil več kot osupljiv: zlatorumeni vinski biser za sladokusce, ki si ga lahko le redko privoščijo.

Z gospodom Jožetom Bajtom iz Casseuila, ki me običajno spremlja na obiskih pri ljudeh po zavitih in meni malo poznanih vaških poteh, sva se spotoma ustavila na pokopališču, na grobu njegovega preminulega sina Alaina. Na družinski grobnici sem ugledal napis: Bajt-Roncalli. Radovedno sem ga vprašal, če je družina njegove žene v sorodstvu s papežem Janezom XXIII., ki se je tudi pisal Roncalli. Njegov odgovor je bil

pritrديلen: soproga Olga je pranečakinja svetniškega papeža, ki je sprožil 2. vatikanski koncil.

Nadaljeval sem pot proti severu, da se kot vedno v Saintesu ob Atlantskem oceanu "poslovim" od naše Ane Tomec, ki mi tako ali tako vselej pravi: "Prihodnjič me ne boste več našli, ker bom umrla." Revica je sedaj že precej opešala in kaže, da se bo njena srčna želja po srečanju z Bogom res kmalu uresničila. V vse drugačnem razpoloženju pa sem v bližini Saintesa našel vrli Prekmurki Marijo Yvon in Matildo Champeau z družinami. Ko se mi dobimo skupaj, je vedno velik praznik. Sicer ta praznik traja samo dobri dve uri, a iz nas se ob priložnosti izvije pravi ognjemet veselja. Če pa si že imamo kaj potožiti, vse to takoj zalijemo s kupico optimizma. Obe naši rojakinji sta navdušeni sodelavki krajevnih župnij, zato v naših modrovanjih nikoli ne obidemo tudi življenja Cerkve.

Znova sem vozil. In še zadnja postaja, ki že meji na teritorij slovenske misije v Parizu: Domeyrot. Tu me je po 400 km vožnje s prenočiščem in toplo večerjo pričakala gospa Veronika Horvat. Tudi ona je s svojo družino ostala med poslednjimi rojaki, ki so se nekoč kar redno zbirali k slovenski maši, ko je mednje dolga leta prihajal pokojni gospod Čretnik. Veronika je navdušena pevka in v njeni glasbeni zakladnici se najdejo verske pesmi, ki sem jih zaman iskal v cerkveni pesmarici. Pravi, da ji pesem ohranja življenje. In iz njene trdne volje ter pokončnosti je videti, da bo še dolgo prepevala.

Naj bo Bog zahvaljen za vse te milosti polne dni!

LORGUES

Iz Lorguesa je prispela za našo skupnost žalostna novica. Zapušča nas sestra Cirila Knafelc, ki je nekaj let preživela v naši sredi in veliko molila za nas. Zaradi bližajočega zaprtja redovne hiše jo pošiljajo v Versailles. Verjamem pa, da bo ta vest razveselila naše rojake v Parizu, kjer je s. Cirila dolga leta delovala med Slovenci in bila takorekoč desna roka prelata Čretnika.

Draga sestra, odhajate od svojih med svoje. Hvala vam za toplino in prisrčnost, s katero ste nas zaznamovali!

MARSEILLE

Naša draga Rozika Kobale iz Vitrollesa je znana kot dobrosrčna in požrtvovalna žena. Ko je pred štirimi desetletji prišla z možem in otroki v Francijo, se je morala spopasti z revščino in stisko v povsem tujem okolju. Takrat je Bog na njeno pot poslal duhovnika Franca Skumavca, ki se je takrat nahajal v Marseillu in ji je z različnimi priporočili pomagal prebroditi najhujše. Vse življenje v globoki hvaležnosti misli nanj in letos se ji je uresničila najbolj skrita želja: da bi ga ponovno srečala. Ko je gospod Skumavc po dolgih letih župnikovanja v Kanadi prišel avgusta na dopust v rodno Mojstrano, sva se z Roziko odpravila v Slovenijo, da ga obiščeva. Nekaj posebnega in izredno prisrčnega je tako srečanje, ki se rodi iz čiste hvaležnosti.

Morda bo ob teh vrsticah kdo od vas, dragi rojaki po svetu, pomislil tudi na druge žive in rajne duhovnike, ki so vas spremljali po svetu in vam pomagali. Se spom-

Veselo snidenje v Sloveniji po več desetletjih med Roziko Kobale iz Marseille in duhovnikom Francem Skumavcem iz Kanade

Zaprisežena uradna prevajalka za slovenščino v Nici ga. Viktorija Ballatore-Smolej in njena prijateljica Vesna

nite nanje s kakšno molitvijo ali z darom za mašo?

NICA

Iz Nice se radi podamo na kakšno potovanje ali romanje. Povod za naše novembrsko potovanje je bilo vabilo iz Pariza, naj se pridružimo praznovanju 40. obletnice tamkajšnjega slovenskega društva. Mogoče se čudno sliši, a večina naših rojakov iz Nice ni nikoli videla Pariza, saj je ta za nas 300 km bolj oddaljen kot Slovenija. Nabralo se nas je 14 korenjakov in podali smo se na 1000 km dolgo pot. Našemu

navdušenju se je pridružila celo rojakinja in prijateljica naše skupnosti gospa Karmen Fabi, ki je prav za to priložnost priletela med nas iz daljnega Dunaja.

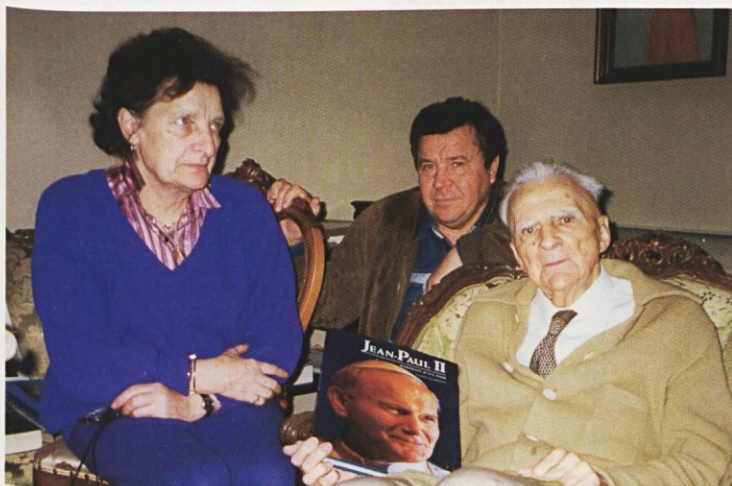
O Parizu veste verjetno marsikaj in ni potrebno, da bi opisoval, kaj vse smo videli. Vsekakor dovolj in ni nam manjkalo dobre volje. Vse skupaj pa smo znali povezati tudi z romarskim duhom.

Reči moram, da je za nas vrhunec vsega predstavljalo srečanje z rojaki iz Pariza in okolice. Prišlo je tudi do srečanja med znanci izpred dolgih let, ko so skupaj zapuščali

domovino in se naselili vsak na svojem koncu Francije. Rad bi se zahvalil pariškim rojakom, da so nas spodbudili k odločitvi za to pot. Posebej hvala družinama Sutlič in Šimc iz Savignya in prav tako gospodu župniku Česniku ter še posebej gospodinjini Slovenskega doma Jožici, ki so nam izkazali svoje nesebično gostoljubje med našim bivanjem v francoski prestolnici.

Blagoslovljen vstop v leto Gospodovo 2002 vam vošči

vaš župnik David

Pokojni ing. Boris Škapin je bil velik občudovalec sedanjega papeža.

N E M Č I J A

BERLIN

Martinovanje

Organizacijo tradicionalnega martinovanja, ki je potekalo v soboto, 10. 11. 2001, je vzela v svoje roke mladinka Suzana Ipavec in lahko rečemo, da ji je odlično uspelo!

Prvi gostje so bili slovenski rojaki, člani društva Slovenski dom iz

Göteborga, ki so že v petek, 9. 11., pripotovali s Švedske. Z njimi sta bila tudi njihov predsednik Jože Zupančič in župnik Zvone Podvinski, ki skrbi za duhovno oskrbo Slovencev na Švedskem. Pod vodstvom Ota Petučnika so jih najprej sprejeli v društvu Slovenija, kjer jih je pozdravila predsednica Anica Kraner. Naslednji dan, v soboto, jih je na ogled Berlina popeljala vodnica Martina Konda, popoldne pa so prišli v slovensko župnijo, kjer so jih prisrčno pozdravili predstavniki župnije.

Okrog poldneva je iz Slovenije prispel Kvintet Dori. Tokrat jih je s kombijem pripeljal Janez Strniša, gostinec iz Rimskih Toplic, ki je tudi sicer velik dobrotnik tako ansambla kot tudi slovenske župnije v Berlinu. V svoji gostilni je skupaj z ženo Dragico, sinom Juretom in hčerko Urško že velikokrat pripravil pogostitev za goste Dorijevega večera v Laškem, pa tudi drugače veliko pomagajo.

Ob 18. uri so se vsi zbrali v cerkvi sv. Elizabete, kjer je mašo ob somaševanju domačega župnika daroval župnik Zvone. V cerkvi so bili zbrani ljudje z vseh vetrov, različnih narodnosti. Župnik Zvone je poudaril, da je v današnjem svetu potrebna velika solidarnost vseh ljudi do vseh tistih, ki to solidarnost potrebujejo, še posebej duhovniki v Angliji in na Švedskem. Maša je bila lepo doživetje, ki so jo s petjem popestrili člani Kvinteta Dori in prisotni verniki z ljudskim petjem.

Po maši so duhovno obogateni z novimi spoznanji odšli v veliko dvorano, kjer se je začelo martinovje. Za hrano so skrbele izvrstne kuharice Vera, Vikica, Cilka in Marinka. Pomagali so jim mladi kuharji in natakarji med 16. in 20.

letom starosti, ki so skrbeli, da so bili gostje zadovoljni in dobre volje. Odlična hrana in pijača, dobra glasba – vse to je prispevalo, da so se mladi in starejši resnično zabavali. Kvintet Dori je navdušil. Ljudje so peli in plesali, ob določenih melodijah pa samo stali in poslušali, potem pa ansambel nagradili z bučnim aplavzom.

Študentka Barbara Grabnar, doma iz Motnika, ki je trenutno na nekajmesečnem izpopolnjevanju nemškega jezika v Berlinu, se je zelo hitro in aktivno vključila v delo slovenske župnije. Pripravila je bogat srečolov. Vsaka srečka je zadela, glavni dobiček, tradicionalni 20-litrski sod vina pa je zadela mala Selina Božič-Bizjak.

Za presenečenje je poskrbela Zorica Kujavec. Narisala je veliko sliko, ki predstavlja sv. Martina na belem konju, kako se je ustavil pred Slavinčevo kletjo v Jeruzalemu, kjer deli svoj plašč s siromakom. Okrog njega stopicajo goske, skozi odprta vrata kleti pa vabi lepo pogrnjena miza s pečeno gosko na krožniku in vinski sodi, ki čakajo, da sveti Martin iz mošta napravi vino ... Slika je med prireditvijo krasila veliki oder.

90 let župnije sv. Elizabete

V nedeljo, 18. novembra 2001, so verniki slovenske župnije in nemške župnije sv. Elizabete v Berlinu skupaj praznovali 90-letnico obstoja župnije. Prej je bila tu le nemška župnija, od leta 1989 pa tu gostujejo tudi Slovenci – prva slovenska maša v cerkvi sv. Elizabete je bila darovana 17. junija 1989. Takratni nemški duhovnik in nemški verniki so slovenske vernike in njihovega župnika lepo sprejeli in medsebojne vezi so iz dneva v dan postajale močnejše, tako da je pred štirimi leti berlinski nadškof ocenil, da bi bilo najbolje, da bi obe župniji vodil en sam duhovnik in tako se je zgodilo – slovenski duhovnik skrbi za duhovno oskrbo nemške in slovenske župnije.

Pri deseti maši se je zbralo veliko ljudi; cerkev je bila polna do zadnjega kotička. S škofom Wolfgangom Weiderjem, ki je vodil slovesno bogoslužje, sta somaševala dekan in župnik Dori ter diakon Wolfgang Ruhnu (2. decembra je imel novo mašo v tej cerkvi). Ta dan je bila v župniji tudi birma. Po rokah birmovalca je darove Svetega Duha prejelo 12 bir-

Druži jih iskreno prijateljstvo: kvintet Dori, Druga generacija, župnik Dori in Alfi Nipič s soprogo.

mancev, med njimi so bili trije Slovenci: Uwe, Helga in Dragica. Med mašo so peli vsi zbori: nemški zbor St. Elisabeth, slovenska: moški oktet in ženski zbor Planika, slišati je bilo tudi čudovito ljudsko petje.

Na praznik so se v obeh župnijah pridno pripravljali. Duhovno in tudi drugače. Tudi sedeži v klopeh so bili mehkejši! Tilka in Mirko Selevšek in študentka Barbara Grabnar so jih opremili z novimi blazinami. Za novo razsvetljavo sta poskrbela Tone Bačovnik in Mitja Zakrajšek. Cerkev je žarela kot nevesta za svojega ženina.

Slovesnosti so se udeležili številni ugledni gostje, med njimi slovenski veleposlanik v Berlinu Alfonz Naberžnik z ženo Julijo in predsednica društva Slovenija Anica Kraner in drugi. Med mašo so Slovenijo v narodnih nošah predstavljali mladi člani folklorne skupine društva Slovenija.

Po maši se je slavje nadaljevalo v dvorani, kjer so po slavnostnih govorih mladi slovenski folkloristi tudi zaplesali in pokazali nemškimi in drugim gostom zanimive slovenske plesne.

Praznovanje se je nadaljevalo tudi v ponedeljek, 19. 11. 2001, ko je ob 10. uri sveto mašo daroval nadškof, nuncij Giovanni Lajolo, somaševali so številni duhovniki. To je bila maša za otroke 15 otroških vrtcev iz celotne občine Schöneberg-Tempelhoff. Maše se je udeležilo 210 otrok s svojimi starši in vzgojiteljicami. Otroci – tudi slovenski – so pri maši aktivno sodelovali z lepim petjem, risali so slike za sv. Elizabeto in napravili veliko razstavo. Praznovanje jubileja župnije sv. Elizabete je bila spet priložnost, da so člani dveh

narodnosti pokazali, kako lahko različni ljudje živijo in delajo strpno pod eno streho, združeni v eni veri in v znak ljubezni do vseh ljudi.

Dorijev večer utrjuje prijateljstvo

Prijatelji glasbe Kvinteta Dori so v petek, 30. 11. 2001, spet napolnili športno dvorano Tri lilije v Laškem, saj se je njihove tradicionalne prireditve Dorijev večer udeležilo več kot 2500 gledalcev, ki so po končani prireditvi zadovoljni odhajali domov.

Marko, Primož, Boris, Anti in Boštjan so se resnično potrudili, saj so občinstvu ponudili tri ure pestrega programa in v goste povabili same odlične izvajalce. Občinstvu so ogreli dlani: Nuša Derenda, Alfi Nipič, ansambel Franca Miheliča, Nataša Mihelič, Jure Ivanušič, Pop Design, ansambel Prlekija, Godba na pihala Laško z mažoretkami, folklorna skupina Anton Tanc.

Edini, ki so imeli priložnost nastopiti na vseh dosedanjih prireditvah, so člani glasbene skupine Druga generacija iz Berlina. Člani Kvinteta Dori in Druge generacije so postali pravi prijatelji. Za Drugo generacijo pomeni nastop v domovini veliko promocijo, hkrati pa je to priložnost, da srečajo in navežejo stike z znanimi glasbeniki slovenske narodnozabavne in zabavne scene. Zaigrali so dve pesmi, jih zapeli v slovenščini in zanju poželi velik aplavz. S tem so pokazali, da so pravi sinovi slovenskega naroda.

Člani Kvinteta Dori so predstavili svoje uspešnice, še posebej so navdušili s štiriglasnim petjem in pesmijo, napisano prav za ta večer in posvečeno njihovem velikemu prijatelju in duhovnemu vodji žup-

niku Izidorju Pečovniku-Doriju, ki je rekel, da je zelo vesel, ker je s člani ansambla pa tudi s poslušalci trdno povezan, ne le preko glasbe, pač pa tudi duhovno. Ob tem bralce Naše luči obveščamo, da bo nemška televizijska hiša ARD letos prenašala polnočno iz cerkve sv. Elizabete v Berlinu, ki jo bo daroval župnik Izidor Pečovnik. Kdor ne bo mogel biti opolnoči pri maši, si jo bo lahko ogledal preko ekrana.

M. M.

ESSEN

Spomin na pokojnega župnika Joška Bucika smo obudili v treh skupnostih naše župnije, ki delujejo v okviru škofije Aachen: v Ratheimu, Krefeldu in Eschweilerju. V času, ko je gospod Bucik župnikoval v Kölnu, je oskrboval tudi naše rojake v škofiji Aachen. Toliko lepih, mladostnih spominov je ostalo hvaležno zapisanih globoko v srcu na tisti čas poznih sedemdesetih let. Po vseh treh skupnostih smo ga priporočili dobremu Bogu s prošnjo, naj mu bo bogat plačnik za vse, kar je dobrega in plemenitega storil za rojake, na tem koncu nemške dežele. Tudi na srečanjih, ki so bila po sv. maši, smo obudili marsikakšen lep spomin na skupne mladostne dni z gospodom Joškom.

Prva adventna nedelja ...

postaja v Essnu že tradicija za adventni bazar, ki mu priključimo tudi miklavževanje. Letos smo prvič praznovali v novih prostorih, saj smo se lani preselili iz župnije Marijinega Srca v župnijo sv. Janeza Krstnika. Lepa in velika dvorana je tu ravno nekako dovolj velika in primerna za naša tovrstna praznovanja.

Dekliški zbor je pomagal sv. Miklavžu v Krefeldu.

Kljub ponavljanju bazarja za dobrodelne namene (vsako leto drugačen namen) predvsem našim rojakinjam ne zmanjka izvirnosti. Hvala vam vsem in posebej še tistim, ki z nakupom omogočite, da lahko vsako leto "nekaj konkretnega oddamo – v duhu dobrote".

K lepemu adventno-miklavževemu vzdušju so letos doprinesli mali šolarji z učiteljem Dušanom Čegovnikom, mlajša folklorna skupina ter kvartet društva Bled – vse do trenutka, ko smo družno v prepolni dvorani zapeli pesem Je angel Gospodov. Hvala vsem, tudi tistim, ki ste tiho in neopazno pripravili

toliko dobrot, ter vsem sodelavcem.

Prijetna miklavževanja so sledila tudi po skupnostih v Wettru, Moersu, Krefeldu in Gütersloju. Vsako je bilo prijetno, nosilo je pečat in pridih posamezne skupnosti.

Res je največ rojakov odraslih, pa prav v njih ti trenutki obudijo toliko lepih in pristrčnih spominov na otroške dni, dom, domače ... A sočasno tudi nas same sooblikujejo v vedno polnejšo skupnost.

In zopet voščila ter dobre želje ...

gredo najprej v Krefeld: Emerik Dobaja je slavil 60-letnico, gospa Marija Točaj pa se je srečala z Abrahamom. Prav tako se je srečal z Abrahamom rojak Franc Strniša iz skupnosti v Wettru. Vsem in "vsem skritim": Bog živi!

Statistika minulega leta je kratka: krstov v naši skupnosti nismo imeli, poročilo pa se je pet parov. Po nam dosegljivih podatkih je prestopilo prag večnosti 15 rojakov. Spomnimo se jih v molitvi.

Z bližino Novorojenega v srcih naj nam minejo zadnji trenutki iztekaajočega se leta, novo pa naj se prične in ostane v okrilju božje ljubezni in Marijinega varstva.

AZ

FRANKFURT

Da se bliža martinovo, je bilo v dnevih pred sv. Martinom po Nemčiji opaziti zlasti pri otrocih, ki so se pripravljali na tako imenovane "Martinove procesije". Otroci in njihovi starši z lučkami hodijo po pločnikih ali ulicah in prepevajo pesmi v čast škofu Martinu, ob tem pa zbirajo obleke, igrače in denarna sredstva za pomoč otrokom v revnih deželah sveta. Odrasli pa so imeli za martinovo že odprtje pustnih karnevalov. Med nami Slovenci pa je bolj znano in priljubljeno drugačno martinovanje, ob gosi in vinu namreč. Slovenska župnija v Frankfurtu je priredila že 28. martinovanje, ki je bilo v soboto, 10. novembra. Poleg okusne hrane in dobre pijače (točili smo cviček in janževec), ki je bila na voljo obiskovalcem, je bila izžrebana tudi pečena gos, ki je "priplavala" k družini Šmid iz Wiesbadna, zlasti k našemu dobremu znancu malemu Leonu, ki je ta dan tudi godoval. Leon prihaja redno k sveti maši v

(Eschweiler) Najprej duhovni, potem družabni del

Frankfurt – jaslice, ki so jih naredili učenci iz Zakopanov na Poljskem.

Mainz, pa tudi na naših prireditvah je redni obiskovalec, ki vztraja do zadnjega. Gos je praznovanje kmalu končala, saj se je na mizi okoli nje kaj hitro zbralo primerno orodje. Pravijo, da je bila zelo okusna. Za glasbo in ples je tokrat po letu in pol za več kot 230 obiskovalcev zopet skrbel ansambel Mikola iz Arclina pri Celju, dobiček pa smo namenili za šolske programe mariborske škofije. Tako smo tudi mi z udeležbo na martinovanju odrezali del "svojega plašča" kakor sv. Martin za te ali one potrebe današnjega človeka. Zaplesala je tudi domača z mladimi

prenovljena folklorna skupina društva Sava. Zahvala velja vsem, ki so to praznovanje pripravili, prinesli potice, pekli in stregli, nazadnje proti jutru še pospravljali, in seveda vsem, ki so na to naše praznovanje tudi prišli, tako rednim obiskovalcem, zlasti pa tistim, ki so prišli prvič.

Po martinovanju pa je skrb in priprava že veljala miklavževanju, ki smo ga pripravili skupaj s svetom staršev slovenske dopolnilne šole in društvom Sava. To je bilo v nedeljo, 2. decembra popoldne, po nedeljski maši in je bilo že 25. redno miklavževanje v slovenski župniji. Dvorana pod cerkvijo Marijinega Srca je bila povsem polna tako odraslih kakor šolarjev in tudi malega "drobižka" se je nabralo v znamenje, da je slovenstvo še vedno živo in navzoče v tem konglomeratu različnih narodov. Pred prihodom svetniškega dobrotnika so šolski otroci z recitacijami pokazali svoje znanje in ustvarjali primerno vzdušje. Miklavž je tako odrasle kakor otroke v svojem nagovoru spodbujal k dobroti, veselju in zvestobi. Nebeški dobrotnik je nato obdaril otroke in tudi vse odrasle, slednje tudi z Miklavžev šibo. Miklavžev večer

smo zaključili s skupno večerjo ob takšnih ali drugačnih dobrotah, ki so jih pripravili starši šolarjev.

Miklavževe večere slovenska župnija pripravi tudi v manjših skupnostih v Darmstadtu in v Mainzu, kjer smo Miklavžev dobroto okušali v soboto, 8., in v nedeljo, 9. decembra, v Lichu pa isti dan kot v Frankfurtu.

Nekakšen skrat je že pred dvema letoma pisal, da je Stanko Pustovrh dopolnil šestdeset let, ampak to je bilo šele letos, nekaj dni po martinovem. Tudi prijatelje, ki so mu pripravili veliko torto, je povabil na to praznovanje. Že v oktobru je praznovala petdesetletnico Vera Grešak, petdesetletnikom pa se je v decembru pridružil tudi njen svak Štefan Žilavec. Vsem trem čestitke!

rem

INGOLSTADT

Zakrament svetega krsta je pomemben dogodek v življenju otroka, njegovih staršev in župnijskega občestva.

V nedeljo, 30. septembra, je bila v Ingolstadtu slovenska krstna slovesnost; naša slovenska župnija je dobila novega župljana. Starša Lidija in Kristjan Korošec sta prinesla svojega sina v cerkev Gnadenthal, da bi prejel zakrament sv. krsta. Na krstni slovesnosti so se zbrali njuni številni sorodniki in prijatelji. Bilo je nadvse slovesno, kakor se spodobi ob krstu otroka. Krščenc Gregor, ki ga je držala njegova botra Klavdija, je bil ves čas buden, kot bi vedel, kaj se dogaja. Zavedajoč se, da jim je z otrokom zaupano nekaj velikega, sta se starša skrbno pripravljala na rojstvo in krst svojega otroka. Tako so navzoči čutili

Krst Gregorja Korošca

Štorklja je prinesla dojenčka v Golobovo hišo.

Krst Jane Scholl

pri duhovnem obredu zbranst, s katero so starša in botra sodelovali pri zakramentu svetega krsta. Po končanem krstu se ni nobenemu mudilo iz cerkve. Krstna slovesnost se je po stari slovenski navadi nadaljevala še s skupnim obedom v prijetnem vzdušju in prijateljskem pogovoru.

Staršema in starim staršem pristrčno čestitamo ob rojstvu in krstu njihovega sina oziroma vnuka; želimo, da bi mlado družino ogrevala toplina ljubezni, malemu Gregorju pa voščimo, da bi zdravo odraščal v varnem zavetju svoje družine ter da bi napredoval v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Stanko Gajšek

MANNHEIM

Oberbränd v Schwarzwald

Pred hišo Golobovih, kjer stanuje njihova hči Tatjana z možem Rolfom Schollom, visi pred hišo že nekaj mesecev iz lesa izdelana štorklja, ki v kljunu drži prazno košaro. V Scharzwaldu je namreč navada, da prijatelji staršev ob rojstvu njihovega otroka pred hišo obesijo štorkljo v znamenje, da imajo pri hiši dojenčka. Jana je že druga hčerka Tatjane in Rolfa. Tako kot zdaj že skoraj petletno

Leno, so tudi Jano pričakovali z veliko skrbi in težav. Na svet je morala priti dva meseca prezgodaj, da so bili v velikih skrbeh za njeno življenje in zdravje, a se zdaj hvala Bogu razvija v zdravo in močno deklico.

Na Martinovo soboto, 10. novembra letos, je bila mala Jana krščena v bližnji cerkvi, ki stoji točno na tisoč metrih nadmorske višine. In kot je že skoraj tradicija v družinah Golobovih otrok, se je narava tudi za krst Jane odela v belo barvo – zapadel je namreč prvi sneg in s seboj prinesel tudi pravi zimski mraz. Celo opoldne je bilo zunaj minus tri stopinje.

Toda cerkev je bila prijetno topla in ni bilo strahu, da bi se Jana pri krstu prehladila, čeprav je bil krst med mašo. Ker je Golobova družina zavedno slovenska, so želeli, da bi bilo krstno bogoslužje deloma tudi v slovenskem jeziku. Zato so za krst zaprosili slovenskega župnika Janeza Modica iz Mannheima. Novokrščenka Jana se pri krstu ni upirala, saj ji je bilo tako kot večini novokrščenec oblikanje z vodo celo v zadovoljstvo. Ves čas med mašo je bila tiho, tik pred krstom pa se je le oglasila in pokazala, da bo nadaljevala pevsko tradicijo Golobovih.

J. M.

MÜNCHEN

Slovenci v Argentini je bil naslov zanimivega predavanja z diapozitivi, ki ga je imel delegat msgr. Pucelj v naši fari v soboto, 17. novembra. Opisal nam je svoje vtise v besedi in sliki iz letošnjega pastoralnega obiska škofa Urana v slovenskih občestvih v Argentini. Naši rojaki, ki so morali pred več kot pol stoletja nasilno zapustiti svojo domovino, so v daljni Argentini ustvarili cvetoče slovenske verske in kulturne skupnosti, ki so lahko vsem Slovencem zgled idealizma ter narodne in verske zvestobe. Predavatelj nam je izredno doživeto predstavil tudi lepote te prostrane dežele. Pridne gospodinje so nam pod mentorstvom Marjane Bolčina tudi tokrat pripravile okusen prigrizek, lep za oko in slasten za želodec. Še dolgo v noč smo se zadržali v prijetnem kramljanju.

Adventno duhovno obnovo smo imeli v soboto, 24. novembra. Voditelj, msgr. Pucelj, nam je govoril o smislu v življenju. S svojim poglobljenim razmišljanjem nam je razprl poglede v najosnovnejša vprašanja našega bivanja in nas uglašil na skrivnost adventnega

Bohinjski župnik Ivan Jagodic z režiserko Nado Frelj

Miklavž se zahvaljuje Luku za čudovito zapeto pesem.

pričakovanja. V naglici vsakdana nam grozi, da pozabljam na najvažnejše – duhovno povezavo s Stvarnikom. Skrbne gospodinje so poskrbele, da smo se tudi telesno okrepčali in preživeli prijeten dan.

Foersterjevega "Gorenjskega slavčka" so nam v nedeljo, 25. novembra, predstavili solisti ljubljanske opere v režiji Jurija Součka. Priznani slovenski umetniki so nam s svojimi enkratnimi glasovi približali bogastvo slovenskih ljudskih napevov in nas popeljali v slovenski svet druge polovice 19. stoletja. Prireditev je organiziral Slovenski svetovni kongres ob podpori naše fare in državnih sredstev, ki so namenjena za kulturno dejavnost med zdomci. Navdušeni obiskovalci, ki so skoraj povsem napolnili dvorano, so se z dolgotrajnim aplavzom zahvalili pevcem za lep večer.

Miklavž nas je obiskal v nedeljo, 2. decembra, po maši. Tokrat so nas obiskali prijazni Bohinjci s svojim župnikom Ivanom Jagodicem. Najprej so izredno doživeto s pesmijo in glasbo obogatili naše bogoslužje, potem pa so nam še uprizorili Juvanovo igrico Čudeži se še dogajajo v režiji Nade Frelj. Poredni Franci rad kolne, uživa v neredu in lumparijah. Za šolo in domače naloge se sploh ne zmeni.

V sanjah doživi, da ga letos Miklavž ne bo obdaril in da ga parklji že držijo v rokah. Sklene, da se bo poboljšal. To mu tudi uspe. Učiteljica v šoli se ne more načuditi njegovi prizadevnosti, nič več se ne prepira in ne potepa, rad pomaga betežni starki. Miklavž uvidi njegov trud in ga bogato obdari. Miklavževino pa so dobili tudi vsi igralci, godbeniki in seveda naši mali farani, ki se pridno uče slovenščine v sobotni šoli. Miklavžu so bili posebno všeč šolarji, ki so mu kaj zapeli ali deklamirali. S svojo toplo besedo se je približal vsakemu otroku in ga skušal spodbuditi k ohranjanju materinščine. Miklavžu in bohinjskim faranom iskrena hvala za čudovito doživetje.

STUTT GART

Romarji v očetovo hišo

Družinski seminar v Schönenbergu-Ellwangenu

Več kot 50 udeležencev iz Stuttgarta in okolice se nas je zbralo od petka, 16., do nedelje, 18. novembra, na družinskem seminarju na "lepi gori" – Schönenbergu pri Ellwangenu. V soboto so se nam pridružili otroci in starši Slomškove sobotne šole. S sestro Matejo so za nas pripravili

risbe, ki so prikazovale, da radi prebivajo z Jezusom v Očetovem domu. Prav to je bila osrednja tema jesenskega seminarja. V nedeljo so se udeležencem pridružili še verniki iz Aalena in okolice. V cerkvi Marijinega vnebovzvetja smo imeli skupno nedeljsko bogoslužje. Otroci so na oltar prinesli goreče sveče v znak, da želijo biti žive luči v svoji okolici. Mladi, bilo jih je kar lepo število, so popestrili bogoslužje z navdušenim petjem.

Že drugič sta letos v našo župnijo prišla voditelja dnevov zbranosti, zakonca Vilma in Dani Siter iz Krškega. "Učitelj, kje stanuješ?" sta Jezusa spraševala učenca. "Pridita in bosta videla," jima je odgovoril. Tudi mi smo na povabilo voditeljev stopili za Jezusom in odkrivali Očetovo hišo. Tako kot je dejal sveti oče v pripravi na sveto leto 2000, smo postali romarji v Očetovo hišo.

V delu po skupinah je vsak posameznik orisal ljubečo toplino svojega domačega ognjišča in spomin na svojega zemeljskega očeta. Tako nam je postal bolj domač naš nebeški Oče, ki zna vedno sprejemati, odpuščati in ljubiti. Z zanimanjem smo prislusnili razmišljanju o priliki o izgubljenem sinu. Oče iz Jezusove prilike je sinu vse odpustil in ga radostno sprejel

Župnija Stuttgart na družinskem seminarju

za svojega ljubljenega otroka. Ena najlepših molitev je očenaš. V njej se z veseljem oziramo na Boga Očeta, se mu z ljubeznijo zahvaljujemo za dar življenja. Vedno naj se zgodi njegova volja. S tem mu prepuščamo vse svoje bivanje in vse svoje poti. Z vsakim posameznikom ima Bog Oče svoj načrt. Prav vsi smo unikati, torej enkratni rezultat božje mojstrovine. Po znamenju križa lahko premagamo prepad greha in se zatečemo k Bogu Očetu. Vsak človek prejme najprej človeško življenje, s krstom pa smo kristjani prerajeni v božje otroke. Čudovito je to posinovljenje. Preko njega lahko živimo po božji volji v Očetovi hiši.

Tudi naša nebeška mati Marija je kot preprosto dekle molila: Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po Tvoji besedi. Že v Galilejski Kani je prosila Jezusa, da je pomagal gostiteljem, ko je zmanjkalo vina. Tudi danes nas nagovarja. Kristjani ji radi prisluhnemo, saj je najboljša Jezusova učenka. Ko nam vsakdanje življenje zadaja številne duhovne in telesne rane, jih radi zdravimo pred Bogom. Pred Najsvetejšim nas Jezus osonči s svojo milostjo in nas tako ozdravlja. Naše telo tako postaja pravi tempelj Svetega Duha.

Voditelj seminarja sta nas vabila, naj bomo hvaležni za vse dobro, ki ga v življenju prejemamo od Boga. Navaditi se moramo sprejemati tudi slabo. Le tako smo lahko Jezusove priče najprej na svojem domu in nato v okolju, kjer živimo. Navaditi se moramo blagoslavljanje: "bene dicere" pomeni govoriti in želeči dobro. Na seminarju smo začutili, da je v naši notranjosti bival živi Bog. Kako lepo je biti v njegovi, Očetovi hiši.

Po nedeljskem kosilu je pri slovesu voditeljema zazvenela stara slovenska pesem: "Žalost mene premaguje, ker zapustil bom svoj dom". Marsikomu je prišla solza v oči. Na tujem smo občutljivi za toplino očetne domačije. Manjka nam toplina in ljubezen domače hiše. Tema seminarja o romanju v Očetovo hišo se nas je za vedno dotaknila in izvabila iz nas veselje in pričakovanje ter srečo, da smo ljubljeni otroci nebeškega Očeta.

Marija Mauko

Tiho je od nas odšla Katica Podjavoršek

Po dolgi bolezni je v petek, 30. novembra, umrla Katarina Podjavoršek, rojena Poljanšek iz Esslingena. Rodila se je 15. marca 1939 v Markovem pri Kamniku. V Nemčijo je prišla 20. decembra

1960. Leta 1962 se je poročila z Albertom Podjavorškom. Imela sta štiri otroke, tri hčerke Anito, Heidi, Silvio in sina Emila. Katica je skoraj štirideset let aktivno delovala v slovenski župniji v Stuttgartu. Bila je duša vseh slovenskih prireditev. Navduševala je mlade za petje in nastopanje. Slovenski verniki iz Stuttgarta so se ob številni udeležbi tudi nemških vernikov od nje poslovili v sredo, 5. decembra, v pokopališki kapeli v Esslingenu. Občutena slovesna maša in slovo sta bili le skromno dejanje hvaležnosti za vse, kar je naredila za svojo družino in za slovensko skupnost. Na praznik Marije Brezmadežne, 8. decembra, je bila pokopana skupaj s posmrtnimi ostanki njenega moža Alberta v Selah pri Kamniku.

Pokojna Katica Podjavoršek

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

Méricourt

Na sveti večer bo slovesna maša polnočnica ob 17. uri.

Pariz

Na sveti večer bo slovesna maša polnočnica ob 21. uri. Društvo Slovencev v Parizu vabi na veselo silvestrovanje, ki bo v ponedeljek, 31. 12. 2001, v dvorani Jožefa Flisa v Châtillonu, začetek ob 20. uri, ob 19. uri bo zahvalna maša. Vabljeni! Vsem želim toplino božičnih praznikov. Srečno ter veselo novo leto!

NEMČIJA

Svete maše v januarju 2002

STUTTGART, sv. Konrad: 1., 6., 13., 20. januarja ob 16.30. V soboto, 12. in v nedeljo, 13. 1. 02 razstava svetopisemskih slik slov. umetnika Oskarja Rotovnik ob 10-letnici delovanja društva SLOVENIJA.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 6. januarja ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 13. januarja ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 20. januarja ob 8.45.

AALEN, sv. Avguštin: v soboto, 19. januarja ob 17.00 (nov urnik! 3. sobota v mesecu).

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 26. januarja ob 17.00, nato srečanje in pogovor.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 27. januarja ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 27. januarja ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 12. in 26. januarja od 10.00 do 12.00. Böblingen: v nedeljo, 6. januarja po maši.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 5. januarja ob 17. uri (nov urnik: samo 1. sobota v mesecu).

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: 12. januarja ob 17.00 (nov urnik: 2. sobota v mesecu).

Pisarna v Reutlingenu, Krämerstr. 17 je po predhodnem dogovoru odprta ob četrkih od 15.00 do 18.00.

GÖPPINGEN: vsako prvo nedeljo v mesecu ob 14.30. 6. januarja ob pol treh!

Konzularni dnevi-Stuttgart: Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

Argentina

V Argentini se je zelo poslabšalo gospodarsko stanje. Razmere postajajo neznosne. Tudi slovenska podjetja se temu ne morejo izogniti. Veliko posameznikov ne ve, ali bo jutri še imelo službo ali ne. V 50-ih letih njihovega bivanja v tej deželi gospodarstvo še nikoli ni bilo tako na dnu. Nihče ne ve, kako bo Argentina plačala več kot 200 milijard dolarjev dolga.

Slovenci v Argentini so bili veselo presenečeni, ko je papež Janez Pavel II. imenoval argentinskega Slovenca za škofa v mestu Reconquista. Prijatelji in sorodniki novega škofa Andreja Stanovnika so se odpravili na pot v 850 km oddaljeno mesto, kjer je 10. decembra prevzel škofijo. Andrej Stanovnik je prvi slovenski škof v Argentini.

Življenje Slovencev je bilo proti koncu leta zelo pestro. Med njimi je izredno delavna tudi mladina. Mladi so organizirani v vsakem izmed krajevnih Domov, to je središč slovenskih naseljencev in njih potomcev. Glavna prireditelj pa so vsakoletni mladinski dnevi, ki se izvedejo v vsakem domu, s športnimi tekmovanji in raznimi telovadnimi in kulturnimi nastopi. Jeseni so ga izvedli že v vseh šestih buenosaireskih središčih. Osrednji mladinski dan pa je bil v Hladnikovem domu v Slovenski vasi. Praznik se je razvijal pod geslom hvaležnosti mladih do Argentine, ki je sprejela njihove dede pred več kot petdesetimi leti. Mladi, ki so po rojstvu Argentinci in po rodu Slovenci, so občuteno izrazili tej širokogrudni deželi zahvalo in priznanje. Zavedajo se, kako jih lahko ta dvojna narodna pripad-

(München) Mladi bohinjki pihalni orkester

nost obogati in kako se obe dopolnjujeta in jih izpopolnjujeta. To je bil že 52. zvezni mladinski dan!

Avstralija

Avstralija ohranja zelo trdo stališče do beguncev in je pogosto predmet kritike. Vsa leta po vojni je sicer sprejela že blizu dva milijona priseljencev, kljub temu jih kritično in neusmiljeno izbira. Čeprav je bila večina priseljencev deležna avstralskega gostoljubja, so Avstralci posebej trdi do novih prosilcev. Novo ustanovljena stranka 'One nation' ima zelo neizprosno stališče do priseljencev in ji je zato tudi rasla popularnost. Tudi sindikati se pogosto bojijo za standard svojih članov, zato ne želijo množičnega pritoka delavcev, sindikati pa so zelo vplivni v laburistični stranki. Prav gotovo ima tudi muslimanska vera pri Avstralcih odklonilen predznak, begunci pa največkrat prihajajo z Bližnjega vzhoda. Tudi dogodki v New Yorku so negativno vplivali na priljubljenost muslimanov, vlada pa je v pristopu do Združenih držav Amerike v glavnem ravnala po željah prebivalstva. V ozadju odklonilne države Avstralcev do priseljencev je bojazen pred ilegalnimi begunci iz Azije, ki bi jih z blagim ravnanjem ne mogli ustaviti.

Združene države

Največ slovenskih izseljencev živi v Združenih državah Amerike. Največja skupina med njimi pa je v Clevelandu, kjer živi tudi nekdanji župan mesta in guverner zvezne države Ohio, zvezni senator republikanec George Voinovich in znani Avgust Pust. Tega je ameriški predsednik George Bush oktobra imenoval za člana zvezne komisije za ohranjanje ameriške kulturne dediščine po svetu. Sicer pa živijo še številne slovenske skupnosti v zveznih državah Pennsylvania, Kolorado, Wisconsin, Minnesota, Illinois in New York. Doslej znani uradni podatki, koliko Slovencev živi v ZDA, so iz leta 1990, ko se je na štetju prebivalstva za Američane slovenskega izvora opredelilo 124.500 ljudi ali 2000 več kot leta 1980. Slovenskih Američanov je bilo največ v zvezni državi Ohio – 50.000, sledita pa Pensilvanija 14.600 in Illinois 12.000. Pred kratkim pa je bil objavljen tudi rezultat

popisa prebivalstva iz leta 2000 v Združenih državah in tukajšnji okolici. V njem je podatek, da so v osmih okrajih, ki skupaj predstavljajo to regijo, našli 47.889 ljudi slovenskega porekla in da to predstavlja 27 odstotkov vseh Slovencev v Združenih državah. Torej naj bi bilo v ZDA približno 176.000 rojakov in rojakinj, ki so svoje slovensko poreklo pri popisu označili. To je precej več kot pred desetimi leti. Pri tem je pomembno še to, da na krajših obrazcih ni bilo prostora za navedbo narodnostne pripadnosti, to je bilo možno le na daljših obrazcih.

Kanada

Ob koncu cerkvenega leta se je med slovenskimi skupnostmi v Kanadi mudil dr. Ivan Štuhec, duhovnik mariborske škofije, profesor na teološki fakulteti in direktor škofijske gimnazije Antona Martina Slomška v Mariboru. Srečanje z njimi je Štuhec izkoristil za predstavitev škofijske gimnazije. Prikazal je, v kako težkih pogojih deluje, ker vlada Republike Slovenije ni dosledna v izvajanju zakona o denacionalizaciji. Vlada bi namreč morala škofiji vrniti po vojni zaplenjeno in nacionalizirano imetje, tudi stavbe gimnazije. Ureditev prihodnjih gimnazijskih poslopij bo povezano z velikimi stroški. V decembru je dr. Štuhec obiskal slovenske skupnosti v zahodnih predelih Kanade (Edmonton, Calgary, Kelowna, Prince George, Vancouver ...). Njegovi obiski so bili duhovna priprava rojakov na praznike.

Družina Donno iz Milana je veliko sonce tamkajšnje slovenske skupnosti.

Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

Toda pesmi vstajenja so zveneale kakor vsako leto in bodo tudi tedaj, ko ju več ne bo. Pa je vendar, kljub temu da je skoraj neprestano gledal v note in bil še v skrbeh za Jerico, opazil, da na nekaterih oknih ni bilo rož in cvetja. In pomislil je, da je za nekatere danes navaden dan, saj ne marajo Njega, ki je trpel za ljudi in jih odrešil - tudi nje! In še bolj jih najbrž moti to, da je čez tri dni zmagovalno vstal, česar mu niso mogli preprečiti tedanji oblastniki in tudi sedanji ne morejo, da ne bi prebival v ljudskih srcih.

Ko so se vrnil iz cerkve in sedli k žegnu, je Minka vprašala:

“Mami, ati, zakaj sta danes tako nekam molčeča, saj smo se ponavadi veselo pogovarjali?”

“Včasih človeku pač ni do govorjenja; morda ni razpoložen ali pa ga mučijo skrbi.”

“Da ne bi bil razpoložen na tak praznik, ne verjamem, torej vaju mučijo skrbi?”

“Verjetno si uganila, toda bolje bo, da ne veš zanje. Naj bo tvoja pomlad lepa in sončna, da bo v tvojih očeh še naprej blestel njen odsev!”

Sredi tedna je Jerica sedla na avtobus in se odpeljala v Vrbovje k zdravniku. Minka je ta čas prebila pri sosedovih, saj je tudi Vinko, tako kakor ponavadi, šel v službo.

Ves dan je mislil nanjo, mislil, kako bo opravila, predvsem pa kaj bo izvedela.

“Bog daj, da ne bi dobila nič hudega in bo dobila le zdravila, da bo tedaj, ko bo treba saditi in vrtnariti, že zdrava!” je večkrat vzdihnil na svoji poti, ko se mu je zdelo, da ga nihče ne more slišati. “Pogovorila se bova, ko se vrnem in potem bo odpadlo to breme ...”

Ni se je upal takoj vprašati, posebno ko je videl, da je nenavadno resna in pomislil je, da če bi mu vedela povedati kaj veselega, ne bi odlašala. Zato je pač moral vprašati on. Šele po kosilu, ko je šestletna Minka odhitela nekam na prosto, je vprašal:

“Kako, Jerica? Si bila v Vrbovju in pri zdravniku?”

“Jaaa, bila sem ...”

“In kaj ti je povedal? Kaj je vzrok tvojemu slabemu počutju?”

“Saj niti sama prav ne vem, morda niti on ni vedel. Veš, še v Ljubljano moram na specialni pregled.”

Stisnilo ga je pri srcu, saj se je zavedel, da njena bolezen ni le prehlad, ampak je najbrž kaj hujšega. Toda skrnil je svojo bojazen, da je, ne bi prizadel in prestrašil in mirno dejal:

“Veliko jih poznam, ki so tudi odhajali na preglede v Ljubljano, pa so zdaj krepki in zdravi. Veš, če zdravnik ni prepričan, za kaj gre ali pa nima možnosti, da bi to ugotovil, pač pošlje človeka na pregled k specialistu. Saj je navsezadnje bolje tako, mar ne?”

“Prav gotovo ... Vem, Vinko, da te skrbi, saj mene tudi, toda upam, da se bom kmalu pozdravila - sicer pa kakor bo božja volja!”

Tisti dan, ko je šla v Ljubljano, je bil še posebno nemiren. Prav potruditi se je moral, da je prav razporedil in oddal pošto. Marsikdo ga je vprašal, kaj mu je, da je tako bled in molčeč, ko pa je ponavadi spregovoril vsaj nekaj prijaznih besed.

“Ja, kako naj rečem, zdrav sem, res pa je, da imam neke skrbi ...”

“Pa jih nam zaupaj, lažje ti bo!”

“Kaj vem, če bi mi bilo ... Toda danes je še prezgodaj, da bi jih vam zaupal ... Mogoče so celo nepotrebne, kako naj človek ve?”

(Belgija – Wimmesmeer)
Romanje Slovencev

Skoraj ob istem času sta se vrnila in Minka ju je že čakala pri Cestarjevi hiši:

“Oh, saj je nekaj časa kar prijetno tukaj pri sosedovih, potem pa mi postane dolgčas, ker te ni, mami. Vsak dan sva skupaj in danes sem te še posebno pogrešala!”

“Saj sem zdaj že doma in bova skupaj. Toda, Vinko, tako me je zdelala tale pot, bolj kot če bi ves dan okopavala. Vsaj za nekaj trenutkov bi se rada ulegla, da se malo odpočijem, potem ...”

“Ne ne, bom že jaz pripravil kosilo. Bolj na hitro bom poskusil, nekaj jajc bom vrgel v ponev, kruh imamo in še čaj bom skuhal, pa bo. Če boš zadremala, te bova z Minko že poklicala.”

Pa ni začel Vinko takoj pripravljati kosila, saj mu je Minka rekla:

“Zajčki so gotovo že lačni in koza že tudi od zjutraj, ko sva šli z mami od doma, ni ničesar dobila. Res, kokošim je vrgla nekoliko več koruze, toda gotovo so jo že zdavnaj pozobale.”

In tako sta, seveda, šla najprej v hlev, da poskrbita za živali.

Res sta jo morala prebuditi, ko je bilo kosilo pripravljeno.

“Oh, zaspala sem, pa nisem imela tega namena, res ne!”

Ker sama ni ničesar povedala, jo tudi Vinko ni hotel spraševati, posebno ne zdaj, ko je bila poleg Minka. Komaj pa je po kosilu odhitela iz hiše, je že vprašal:

“Kaj si izvedela, Jerica?”

“Takorekoč nič ... Pregledali so me in izvide bodo poslali zdravniku. Tudi slikali so me ... Saj sem vprašala, pa niso hoteli ničesar reči, češ da bo že glavni zdravnik vse napisal in poslal v Vrbovje. Čez nekaj dni bom šla spet tja in tedaj morda ...”

In je šla tja še večkrat. Vsakič jo je spraševal, kaj je izvedela, kaj ji je povedal zdravnik in če se po tistih zdravih, ki jih je dobila, počuti kaj bolje. Pa se mu je počasi vse bolj dozdevalo, kakor da se izmika odgovoru, da mu ne želi odgovoriti.

Zdelo se mu je, kakor da bi mu želela nekaj prikriti, nekaj, kar bi ga prizadelo. Saj ji je bil za to hvaležen, toda želel je tudi vedeti rsnico, saj se mu je zdelo, da te negotovosti ne more več prenašati.

Tisti dan - sredi poletja je že bilo - se je zato odločil, da naredi konec tej negotovosti. Ne, ni želel nadlegovati Jerice, saj je slutil, kako ji je hudo in težko, zato se je odločil drugače.

Po končani službi je stopil v zdravstveni dom in se prepričal, da je v službi zdravnik, h kateremu je zahajala Jerica.

Ko je bil na vrsti, je stopil v njegovo ordinacijo.

“No, kakšne so vaše težave?”

“Saj, zdravstvenih niti nimam, toda prišel sem zaradi žene. K vam hodi, tudi v Ljubljani je že bila na pregledu, toda nisem opazil, da bi se ji stanje izboljšalo ... Skrbi me in zato sem tukaj, da izvem resnico, pa če je še tako huda; saj hujše kot živeti v tej negotovosti ne more biti.”

“Kako se pa piše?”

“Gričar, Jerica Gričar ...”

Videl je, kako se je zresnil zdravnikov obraz in zaskrbelo ga je.

“Ja, saj je navsezadnje res tako ... Verjetno bo tudi zanjo bolje, če bo vedela, da veste, kako je z njo ... Sicer vedno raje povem ljudem kaj vzpodbudnega, toda včasih, zaradi resnice, moram tudi kaj manj dobrega, grenkega. Veste, res je bolna, hudo bolna in najhu-

je je to, da za njeno bolezen ni zdravila, razen za olajšanje. Saj ste že lahko uganili, katero bolezen imam v mislih.”

(Essen) Pečat letošnjemu družinskemu srečanju je dal voditelj škof Uran.

Vinko je seveda takoj uganil in kar stresel se je od nadnega udarca. Prebledel je, da je zdravnik že pomislil, da bo moral pomagati tudi njemu.

"Vem, da je hudo, toda prej ali slej ste morali izvedeti. Veste, ni edina in tudi vi niste edini, ki ga je to doletelo. Ni druge pomoči kakor sprejeti ta križ ali kakor boste že to imenovali in svoje življenje naravnati temu primerno. Saj je morda rahlo upanje, toda res le rahlo, majčkeno ... Morda bi operacija pripomogla ... Sicer smo pa vsi na tem, vsi nekako od danes do jutri; saj nihče ne ve, kaj ga čaka in kaj ga lahko doleti. Tudi zdravniki nismo nobena izjema."

Kakor omotičen je odtaval iz zdravstvenega doma. Šele ko je bil že skoraj na pol poti proti domu, se je povsem zavedel, kaj se je zgodilo. Zavedel, da so se naenkrat podrli vsi njegovi načrti, vsi upi splahneli kakor jutranja megla, ko posije sonce. Zdelo se mu je, kakor da sanja hude sanje, da ne more biti resnica tako strašna.

"Oh, le kako naj si predstavljam življenje brez Jerice, kako naj bo Minka brez mame?!"

Bolj ko se je bližal domu, hujša je bila bolečina. Mar je sploh mogoče, da gre domov? Se bo mogel obnašati tako, da Jerica ne bo zaslutila, da ve za njeno neozdravljivo bolezen? In kako naj nekoč pove Minki, da bo izgubila mamo, ki jo ima tako rada. Toda zavedel se je, da bo treba eno in drugo, da bo moral stisniti zobe in se vdati v usodo.

Počasi je poganjal kolo, pa vseeno se mu je zdelo, da je prišel prehitro in je zato počasi potiskal kolo tudi navkreber proti domači hiši. Pa kakor se je obiral, nazadnje je le stopil preko domačega praga.

"Si le prišel! Bala sem se že, da se ti ni kaj zgodilo!"

"Ne ne, nobene sitnosti nisem imel. Kje pa je Minka?" je vprašal, da bi speljal pogovor drugam.

"S sosedovo, z Cestarjevo mamo sta šli v trgovino, jaz težko hodim in zato ... Vesela je bila, da gre z njo in bo nekaj kupila tudi za

našo hišo. Sicer je pa že v sedmem letu in vsak čas bo morala v šolo; kar prav bo, če se malo navadi na to pot in na ljudi. Si imel veliko dela?"

"Ne več kakor ponavadi, druge opravke sem imel ..."

Šele tedaj ga je bolj pozorno pogledala in potem zaskrbljeno povedala:

"Opravke, tako praviš, da si imel! In nekam potr zgledaš, morda bi bilo dobro, če bi šel k zdravniku."

"Saj sem bil!" se je zagovoril.

"Tako! In kaj ti je povedal?"

Molčal je, saj ni vedel kaj odgovoriti, niti ni želel.

"Molčiš? Je kaj hudega!" se je prestrašila.

"Ne ne, nič mi ni, vsaj ne vem ... Meni ne ..."

"In zakaj si potem šel k njemu?" ni odnehala. "Pa ne da bi ...?"

"Ja, zaradi tebe sem šel, nisem mogel drugače, tako me je skrbelo. Me je, toda zdaj me še bolj, zdaj ko vem, da je zašlo moje sonce in lahko pričakujem le temo in osamljenost."

"Želela sem ti čim dalj časa prihraniti to spoznanje ... Toda, Vinko, nikar ne obupuj, vdaj se v božjo voljo, kakor sem se jaz! Vsake stvari je nekoč konec, konec prej ali slej, tako tudi našega življenja; kaj pa navsezadnje pomeni, če je to nekaj let prej ali kasneje? Saj navsezadnje ni važno, koliko let človek preživi, temveč kako jih preživi. Trudila sem se po svojih močeh, da bi jih tako, kakor je zapisano v božjih zapovedih. Skromna je bila naša sreča in prav zato toliko bolj pristrčna in enkratna. Naj bo tako še naprej - dokler bo!"

"Ja, kakor bo ... Hudo bo in bojim se, da najbrž prehudo in ne vem, če bom zmogel? In Minka, kako naj ji poveva?"

Častitljivi jubilej v Cannesu: 60-letnica redovništva s. Anzelme Hubner (na levi z rožo).

“Saj ji ni treba že danes. Saj bomo še precej časa skupaj in bova že našla najprimernejšo priliko.”

“Tako govoriš, kakor da gre za nekoga tretjega ...?”

“Jaz sem že preživela tisti najhujši pretres, tebe je doletelo danes ... Sprijaznila sem se s svojo boleznijo, kaj pa naj drugega storim? Veš, Vinko, trdna vera mi je pomagala, da nisem obupala ...! Tudi ti moraš tako ravnati in lažje ti bo. Veš, to, da s smrtjo ni vsega konec, mi je dalo in mi daje moč.”

“Jaz bi moral tebe tolažiti, pa ti mene!”

“Oh, Vinko, saj bo morda težje tebi kakor meni. Jaz bom odšla in zame bo zemeljsko trpljenje končano, le Bog ve, kaj vse pa še tebe čaka. Hudo mi je, ker te bom pustila samega!”

“Minka bo ostala ... Toda tako se bojim, da ji ne bom mogel biti za oba, za očeta in mater. In potem, če ne bo vse tako, kot mora biti, se bom obtoževal ...”

“Zakaj, zakaj se tako pogovarjava, kakor da boš že jutri sam? Še veliko časa bo za pogovor! In naj te ne skrbi, kako ji bova povedala; počasi jo bom pripravila na to. Tako sem prepričana, da bomo še večkrat praznovali skupaj božič in veliko noč. Poglej, Vinko, kako prijazno sveti sonce in pridelki rastejo in zorijo. Tako je bilo, ko nas še ni bilo in tako bo tudi potem, ko bomo odšli. Glej, Vinko, vsako leto se rodi pomlad in se počasi prevesi v poletje in potem nas jesen razveseli s svojimi darovi. Za vsem tem pa pride tudi zima ... Mar ni tako tudi z nami, le s to razliko, da človek vse to doživi le enkrat, zakaj njegova pomlad se nikoli več ne vrne.”

“O, Jerica, vedno sem bil prepričan, da imam dobro ženo; toda zdaj vem zatrdno, da imam najboljšo, da boljše sploh ne bi mogel dobiti! Kolikokrat sem že

Rožaki iz Chilleurs aux Boisa za skupno mizo.

rekel sam pri sebi: Le kaj bi brez nje? Zdaj, zdaj pa ...” Zmanjkalo mu je besed ...

Molčala sta precej časa in šele čez čas, ko sta videla, da navzgor po hribu prihaja Minka, je žalostno vzdihnil.

Vsa razigrana in razposajena je pritekla v kuhinjo in ju začudeno pogledala:

“Zakaj pa tako molčita?” Pa ni čakala na njun odgovor, temveč je začela pripovedovati: “Ja, Cestarjeva teta mi je pripovedovala, da pojde na veliki šmaren v Jelovje k Mariji Vnebovzeti. Žegnanje bo tam in vsako leto pride veliko ljudi. Bomo šli tudi mi?”

“Med tednom bo veliki šmaren, Marijino vnebovzetje in bom moral v službo; je že tako, ker oblast ne prizna tega praznika.”

“Cestarjev stric in teta se bosta peljala z avtom, ki sta ga spomladi kupila; res je že bolj star, toda stric je z njim kar zadovoljen. Ja in teta mi je rekla, da se lahko peljem z njima tudi jaz in še kdo.”

“Jaz sem želela iti tudi letos, pa se bojim poti ... Toda če bi se peljala, bi pa res ... Pa ti je teta res tako povedala?”

“Res, res in še naročila je, naj ti povem. Saj se mi zdi, da je omenila, da ata pač ne bo mogel.”

“Do tedaj je še kar nekaj dni in se bomo pogovorili.”

“Joj, mami, še veliko raje in z večjim veseljem bom šla, če se boš tudi ti peljala z nami. In potem bova atu lahko pripovedovali kako, je bilo, da bo vedel tudi on.”

XI. S A M

Že štiri leta bo kmalu minilo od tiste žalostne jeseni, ko so pokopali Jerico. Vinko se je tedaj počutil tako, kakor da se je tudi zanj končalo življenje. Tisto jesen bi najbrž celo pozabil pripraviti drva za zimo, če ga na to ne bi spomnila hčerka.

Se nadaljuje

(Krefeld) Vsega je bilo dovolj, tudi Našo luč so ob mesecu tiska dobili prav vsi. Spredaj Emerik Dobaja – Bog živi za 60-letnico.

Lučka spoznava Sveto pismo

V mesecu januarju je tudi dan, posvečen Svetemu pismu. Sveto pismo ni navadna knjiga, pač pa je prava mala knjižnica. V njem je zbranih kar triinšedemdeset knjig, ki so jih v starih časih zapisali učenjaki. V Svetem pismu nam je Bog dal vodila, kako naj živimo.

Tudi Lučka razmišlja o dobrih in slabih stvareh, ki nas v življenju obkrožajo.

Razmisli tudi ti.

Oglej si spodnje predmete. Tiste, s katerimi koga razveselimo in mu pomagamo, **OBKROŽI** z **modro** barvo, tiste pa, ki prinašajo žalost in nesrečo, **PREČRTAJ** z **rdečo**.

- Petrček, umij si ušesa, teta bo vsak hip tu!
- Kaj pa, če ne pride?!

Dve prijateljici se pogovarjata. Prva je debela, druga suha.

- Po tebi bi ljudje mislili, da na svetu vlada lakota! reče debela suhi.
- Po tebi pa, da si ti kriva za to! ji odvrne suhica.

Križanka NL 01/2002

1		2		3	4	5		6	7
		8		9				10	
11	12				13	14			
15				16					
17				18	19		20		
21			22	23				24	
	25	26						27	
28							29		
	30			31		32		33	
34				35					

VODORAVNO 1. mlečni izdelek, 3. oborožene sile države, 8. kar preprečuje nadaljnji razvoj ali potek, 10. Rajko Nahtigal, prvi rektor ljubljanske filozofske fakultete, 11. pripadnik ljudstva v polarnem področju, 13. biti z nekom brez medsebojnih obveznosti ali zadolžitve, 15. krajši sestavek v časniku, 17. nasprotje od starega, 18. čas zemljine poti okoli sonca, 21. Oman Vlado, 22. nebeški sij, 25. naš kontinent, 27. neznanec, 28. uprava ZN za pomoč in obnovo, 29. vbod čebeljega žela, 30. kemični element, 33. kemični znak za kalcij, 34. konec šahovske igre, 35. priprava za boljši vid.

NAVPIČNO 1. rudarski pozdrav, 2. del obleke, 3. mlečna žleza pri kravi, 4. oranje, 5. tibetansko govedo, 6. telesna tekočina, 7. hrvaško moško ime, 9. nasad trte, 12. pripadnica našega naroda, 14. navijati, 16. zvitek volne, 19. doba, 20. del voza, 23. Ladislav Oblak, 24. ljubkovalno žensko ime, 26. del telesa, 31. Marija Ogrin, 32. pritrditev (pogovorno)

Zdravnik pacientu:

- Nekoliko bo bolelo, veste, ko bomo vrtali!

Pacient:

- Razumljivo. Sicer sem pa junak; če bo bolelo, bom pa stisnil zobe!

- Pravite, da vas je sosed žalil. Kaj pa vam je rekel?

- Rekel mi je, da sem kmet.

- Ja, res malce neprimerna beseda. Kaj pa ste pravza-prav?

- Kmet.

- Kaj pa delaš na drevesu, mulc? Boš šel takoj dol!

- Oh, nič, samo hruške bi rad obesil nazaj, ker so pa dle na tla.

- No, Marjanček, kako je bilo na Bledu?

- Skoraj bi me požrl morski pes!

- Beži no, saj na Bledu ni morskih psov.

- Saj, edino to me je rešilo.

- Ali si se ponesrečil, da imaš obe roki v mavcu?

- Ne. Le kaditi bi se rad odvalil.

- Pijačo boste morali pustiti!

- Kdaj ste pa srečali mojo ženo, gospod doktor?

- Brez otrok ne bi mogel živeti.

- Imate veliko družino?

- Ne. Sem pa otroški zdravnik.

- Pravijo, da se zakonci sčasoma prilagodijo drug drugemu!

- Drži, hk! Moja žena zdaj gotovo misli, da me še dolgo ne bo domov, in jaz tudi mislim tako. Urška, še en liter na mizo!

- Zakaj ste ukradli ta moped? vpraša sodnik obtoženca.

- Stal je pred mrtvašnico, pa sem mislil, da je lastnik umrl!

- Kakšna je razlika med mestom in vasjo?

- V mestu več vidimo, na vasi pa več slišimo ...

- Mihec, kaj se zgodi z železom, ki je dlje časa v vlažnem zraku?

- Zarjavi.

- Kaj pa se zgodi z zlatom?

- Ukradejo ga.

201A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

201B2 Prodamo hišo v Rušah, v bližini Maribora: 6 sob, 2 kuhinji, 2 kopalnici, telefon, kabelska TV, garaža, klet in centralna kurjava. Majhen gozd in zemljišče skupaj merita 3000 m². Cena: 150.000 DEM. Telefon v Nemčiji: 06131/614784.

201C1 Prodamo manjšo kmetijo pri Svetem Štefanu, bivši Vinski Vrh pri Šentjurju pri Celju (Kozjansko), velikosti cca 5,5 ha s pripadajočimi objekti. Nova dvojna garaža in gospodarsko poslopje, primerno za kmetovanje, konjerejo ali obrt, ter staro "gorco" s hišno številko, primerno za nadomestno gradnjo z 20 ari zemlje. Informacije tel. 034922530.

201D1 V Slovenski Bistrici na lepi legi, Titova 24, prodamo na parceli 1700 m² hišo z 280 m². Informacije po tel. v Sloveniji 012572788.

201E1 Na Ptujju v starem mestnem jedru prodam gostinski lokal (bistro, picerija, diskoteka) v obratovanju. Informacije po telefonu št. 00385 41 603928 ali 00385 2 783 1021.

201F1 Prodam enosobno komfortno stanovanje, ca 45 m², v središču Ljubljane, vgrajena kuhinja, loggia (zaprt balkon), petdelna vgrajena omara v predsobi. Vselitev od 1. 2. 2002 naprej, cena po dogovoru, zelo dobra infrastruktura. Informacije v Münchnu: 089- 1875 23.

201G2 V središču Frama pri Mariboru prodam hišo z gostinskim lokalom in na isti parceli hišo s šestimi sobami za prenočišča. Informacije v Sloveniji na telefonski številki: 06-6010751.

201H1 Prodamo dvostanovanjsko hišo v Moškajncih 80 pri Ptujju: lepa lokacija; dve garaži; poleg hiše stoji delavnica; blizu železniške postaje. Cena po dogovoru. Oglad hiše je možen od maja do septembra 2002. Tel. v Nemčiji: 0911-602823, 0911-609108.

201I1 V centru Ljubljane prodam trosobno mansardno stanovanje 90 m², plin, CK. Informacije na tel. v SLO 041/386 978.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:

<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska katoliška misija Berlin:

<http://www.skamberlin.de>

Slovenska župnija Frankfurt, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skg ffm/>

Slovenska župnija Mannheim,

Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikanek, London
cikanek@email.msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij Rajk,
Eisden
arajk@skynet.be

FRANCIJA, David Taljat, Nica
taljatda@aol.com

NEMČIJA, Izidor Pečovnik, Berlin
dori@skamberlin.de

Alojzij Zaplotnik, Essen

Stanislav Čeplak, Oberhausen

sceplak@t-online.de

Martin Mlakar, Koeln

skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt

skg ffm@t-online.de

Janez Modic, Mannheim
skm.ma@t-online.de

Stanislav Gajšek, Ingolstadt
skm.in@t-online.de

Zvone Štrubelj, Stuttgart
skm.st@t-online.de

Marko Dvořák, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München, München
janez.pucelj@t-online.de

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

janez.pucelj@t-online.de
ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA

rafaelova.druzba@siol.net

NAŠA LUČ

Glasilno Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROCNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 3.500 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Tolarski žiro račun:** 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s prispisom za Našo luč • **Devizni račun:** Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 05 140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

dr. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks: (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN,
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

Sarajevo, trenutno ni slovenskega duhovnika.

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

142, avenue de la Californie
06200 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. (*33) 4 93 97 84 38

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200
tel. (*49) 01 71 - 34 77 635

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Oskrbovano iz Münchna

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ISSN 1408-9726

9 771408 972008